உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருப்யோநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம்,
இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897௵ மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897௵ செப்டம்பர்மீ 21உ { இலக்கம்-ச

சூசிகை.

	பக்கம்.
கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.—(ஸ்ரீகாசி. செந்திநாதய்யர்.)	71
திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் ..	77
அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த சித்தியார் உரை	79
விநாயகபுராணக் காப்புச்செய்யுள் ... ... (சூ. சோமசுந்தர நாயகர்)	83
சிவபுண்ணிய மகிமை ... ... (சூ. சோமசுந்தர நாயகர்)	87
எல்லாம் நான்கு	91
சிவஞானபோதக் காப்பு	92
திருவானைக்காவுலா	93
மக்கள் யாக்கை நிலைமை	95
குறிப்புகள்	96

சந்தா விவரம் :—முன்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 4; பின்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 6; தனிப்பிரதியின் விலை அணா 8.

பிரசுரிக்கும் அச்சாபீஸ்.
சி. என். ப்ரெஸ்,
நெ. 4, குருவப்பன் வீதி,
சென்னபட்டணம்.

☞ பிரசுரிக்கும் இந்த ஆபீஸர் சந்தாதாரர்களை ரெஜிஸ்டர் செய்து கொள்வார்.

மானேஜர் ஆபீஸ்.
தொண்டைமண்டலம் கல்விச்சாலை,
தங்கசாலை வீதி, சென்னபட்டணம்.

☞ சகல சந்தாக்களையும், காகிதங்களையும், மேற்படி கல்விச்சாலையில் பூ. ஷண்முக முதலியாருக்குச் சேரும்படி அனுப்புதல் வேண்டும்.

Important! Important! Important!

THIRUVACHAKAM

— OF —

MANIKA VACHAKAR.

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE
WITH NOTES, &c., &c., &c.

DR. G. U. POPE WRITES :—

"I should like to publish it in three parts—

(i) A life of Manika Vachakar, with very copious appendices illustrating the Saiva system, as he knew it.

(ii) A Translation, as literal as may be, but in verse, of the fifty two poems contained in the Thiruvachakam, with rather copious illustrative notes.

(iii) The Tamil Text, with a Lexicon and concordance, and notes. This is ready for the Press, but such works find no sale, and I must have about £300 to print the whole properly at the University Press. The value of such a book to young Englishmen learning Tamil, and to educated natives of the Tamil lands, would I think be exceedingly great. Few works are *so full of feeling, so instinct with devout emotion, and so finished in expression,* as many of these lyrics. *It is a phase of thought and feeling which is worthy to be studied even more than the remains of Sanskrit literature.*"

Subscribers and Donors will communicate with R. RAMASUBBA AIYAR, Esq., B. A., B. L., High Court Vakil, Mylapore, Madras.

SIVAGNANABOTHAM

OF

MEIKANDA DEVA.

(Being the "MUTHAL NUL" or Revealed Book of Saiva Siddhanta Philosophy, explains concisely the basic principles of all Religion and Philosophy).

TRANSLATED INTO ENGLISH WITH NOTES

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,
DISTRICT MUNSIFF, CHITTOOR.

Price Rs. 2—8—0 by V. P. P. Registered Rs. 3.
To be had of the Author and the Proprietor,
C. N. Press, Madras.

உ

கடவுள் துணை.

ஜீவகாருண்யவொழுக்கப் பிரகடனம்.

உத்தர சுவேத நதிக்கும் தட்சண பிநாகி நதிக்கும் மத்திய ப்ரதேசமாகிய நடுநாட்டிலுள்ள பார்வதி புரத்தில் திருவருளியற் செயலாற்றோன்றி விளங்கும் **உத்தாஞான சிதம்பரஸ்தாபகராகிய சிதம்பரம் இராமலிங்க பிள்ளை** யென்று பிள்ளைத் திருநாமம் பூண்டுள்ள **திருவருட் பிரகாச வள்ளற் பெருமான்** உலோகோபகாரமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பத்திய ரூபமான திருவருட்பாவாம் ஆறுதிருமுறைகளையன்றிக் கத்தியரூபமாகவுந் திருவாய்மலர்ந்தருளிய **ஜீவகாருண்யவொழுக்க** மெனும் திவ்விய நூலுடன் **விக்கிரகாராதனை, நித்தியவிதி, உண்மைநெறி, பெருவிண்ணப்ப** முதலியவற்றையுஞ் சேர்த்து, உயர்ந்த கடிதத்தில் சுத்தமான அச்சில் அடக்கமான சிறு உருவத்தில் அச்சிட்டு யாவருக்கு முபயோகமாகும்படி நயமானவிலை யேற்படுத்தி அடியிற் குறித்தவர்களிடத்தில் விற்கப்பட்டுவருகிறது. வேண்டியவர்கள் **கலிக்கோ** கட்டடத்திற்கு விலை அணா ஏழும் **ஸ்டிப்கவருக்கு** அணா ஆறும் கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

36, பழஞ்சாலியர்வீதி, சிதம்பரம்.	இங்ஙனம், சமரசபஜனை,

ச. மு கந்தசாமி பிள்ளை.

விளம்பரம்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த **திருப்புகழில்,** முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளாகிய **திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை** இவற்றின் பாடல்களும், பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய **காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம்** இவற்றின் பாடல்களும் சேர்ந்து அறுநூற்று மூன்று பாடல்கள் நல்ல கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. விலை புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபா **2.** தபால்செலவு அணா **2.** பத்து புத்தகங்கள் ஒரே காலத்தில் வாங்குபவருக்கு ஒருபுத்தகம் விலையில்லாமல் கொடுக்கப்படும். ஐந்து புத்தகங்களுக்கு மேற்பட்டு புத்தகங்கள் தேவையாயிருந்து எழுதினால் றெயில் மார்க்கமாக அனுப்பலாம். செலவு சகாயமாயிருக்கும். புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கையொப்பமிட்ட என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

2. **மதுரை, சீகாழி, திருவாரூர், நாகப்பட்டணம்** முதலிய அநேக திவ்யஸ்தலங்களின் பாடல்களும் பொதுப்பாடல்களுமாக இன்னம் 600-பாடல்கள் இரண்டாம்பாகமாக அச்சிடச் சித்தமாயிருக்கின்றன. இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் முதற்பாகம் விரைவில் விலையாகும்படி அன்பர்கள் முயற்சி செய்வார்களேயாகில் அது பெரும்புண்ணியமாயிருப்பதுமன்றி இரண்டாம் பாகத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும்.

ஏவிளம்பிஹு சித்திரைமீ ௨௨.	**வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளை,** டிஸ்ட்ரிக்ட்டு முனிசீபு, **மதுரை.**

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897௵ மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897 ௵ செப்டம்பர்௴ 21உ { இலக்கம்-ச

கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

உமாசகாயம் பரமேச்வரம்ப்ரபும்
த்ரிலோசநம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம் | (கச)
த்யாத்வா முநிர்கச்சதி பூதயோநிம்
ஸமஸ்தசாக்ஷிம் தமச: பரஸ்தாத் | (கரு).

(இதன் பொருள்) (கூ) தனியிடத்திலே, சுகாசனத்திருந்து, சுத்தனாகி, நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரமுடையனாய்,

(க0) வைதிகபாசுபத விரதமுடையனாய், இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி, அன்பினோடு தன் குருவை வணங்கி

(கக) இதய கமலத்தைத் துகளற்றதாய்ச் சுத்தமாகக் கருதி, அதனடுவே தெளிவுடையராய் சோகமிலராய்,

(கஉ) நினைத்தற் கரியராய் வெளிப்படாதவராய், அனந்த ரூபராய், சிவனாய், பிரசாந்தராய், அமிர்தராய், பிரம காரணராய்

(கங) முதனடுவீறிலராய், வியாபியாய், சிதானந்தரூபியாய், நிஷ்களராய், அற்புதராய் .

(கச) உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசன்னராய்

(கரு) பூதகாரணராய், சமஸ்தசாக்ஷியாயிருப்பவரைத் தியானித்து, அதனால் துறவியானவன் பிரகிருதிக்கு மேலே செல்வான்

(திராவிட இரத்நப்பிரகாசிகை.)

(17) விவிக்ததேசம்—என்பது தனியாகிய ஸ்தானம் எனப் பொருள்படும். படவே, சனங்களில்லாத ஏகாந்தஸ்தானம் என்பது பொருளாம். எந்த இடத்திலிருந்து எவர் வைதிகபாசுபத நெறிப்படி சிவோபாசனை செய்கின்றாரோ, அச்சிவம் விளங்கப் பெறும் அந்த ஸ்தானம் சிதம்பரம் எனப்படும். இதுபற்றியே, அப்பயதீக்ஷிதர் இதயகமலம் இரவிவிம்பமுதலிய எவ்வெவ்விடங்களிற் சிவபிரானைத் தியானிக்கினும், அவ்வவ் விடங்கள் அனைத்தினும் சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவனைத்தியானிக்க என்றதும் அக்கருத்துப் பற்றியேயா மென்க. ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியம்

யத்ரந்ருத்யதிதேவேச: பரமாநந்த விக்ரக: |
தஸ்யதேசஸ்யநாமாநி ச்ருதாந்யேதாநிபூதலே |

அமலம் சத் பரம் நித்யம்மகாங்கோசோகிரண்மய: |
அந்த: புரம் விவிக்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் ||

பரமானந்த சொரூபராகிய சிவபிரானார் எவ்விடத்திலே நிருத்தஞ் செய்கின்றாரோ அந்த ஸ்தானம் அமலம் எனவும், சத் எனவும், பரம் எனவும், மகத் எனவும், இரண்மய கோசம் எனவும், அந்தப்புரம் எனவும், விவிக்தம் (தனி) எனவும், புண்டரீகம் எனவும், குகை எனவும் பெயர் பெறுமென்று கூறியவற்றுள்ளே இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதத்திலே சிவோபாசனை பேசப் புகுந்த விடத்திலே பிரயோகிக்கப்பட்ட "விவிக்தம" என்னும் பதமும் ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்குப் பெயராகக் காணப்படுகின்றமையும் மற்றோர் சான்றாம். அத்தியாசிரம யோகியானவன் இதய சமலத்தின் கண்ணே சிவபெருமானை உபாசிக்குங்கால் அவனிருக்குந் தானம் சமமாயும், சுத்தமாயும், துறுகல், தீ, தூளி என்பன இல்லாததாயும் சப்தம், சலம், குஞ்சம் என்பவைகளால் இனிமை வாய்ந்ததாயும், கண்ணுக்கு இனிமை செய்வதாயும் குகாசிரயங்கள் அமைந்தனவுமாகிய தனித்தானத்திலே யோகாப்பியாசஞ் செய்க என்ற கருத்தினால், சுவேதாசுவத ரோபநிஷதம்

சமேசுசௌசர்க்கராவஹ்நிவாலுகா விவர்ச்சிதே சப்தஜலாச்ராயாதிபி: | மனோநுகூலே நதுசட்சுபீடனே குகாநிவாதாச்ரயணே ப்ரயோசயேத் ||

என்று கூறிற்று. உமாபதிசிவாசாரியர் திராவிட சிதம்பரமான்மியம் வாயிலாக,

ஆரணவுருவார் தில்லையம்பலங் காணப் பெற்றோர், ரோரு
ணர்வாவரென்று மொன்றல ரொன்றா ரல்லர், காரணராகா
ரொத்த கருத்தினர் நிருத்தவின்ப, பூரணரவர்கள் வாழும் புவ
னமும் பொதுவா மன்றே.

நிருத்தானந்தத்தினால் நிறைந்த (வைதிகபாசுபத) ஞான யோகிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் தானமும் (புவனமும்) சிதம்பரம் எனப்படும் என்று அருளிச் செய்த உண்மையும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாற்றாம்.

(18) சுகாசனம்—கால்கள் இரண்டும் மடித்து அட்டணைக் காலேறிட்டிருத்தல் சுகாசனம் எனப்படும் என்றார் தத்துவப் பிரகாச நூலுடையார்.

(19) சுசி—பாசுபத யோகியார் முதற்கண்ணே மலசுத்தி கபசுத்தி முதலிய செய்து ஸ்நாநமுதலியவை யுடையராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது பற்றிச் சுசியுடைமை வேண்டப்பட்டது. அவ்வாறு சுத்திசெய்யா திருந்தால், கபமுதலியன யோகஞ் செய்யுங்கால் இடையே நிகழப்பெற்று, அந்த யோகத்தை நிரந்தரமாய் நிகழவொட்டாது தடுத்து விடுமாதலில் அச்சுசியுடைமை ஆவசியகம் வேண்டப் படுமென்க.

(20) நேரியகழுத்து தலை சரீரமுடைமை—கழுத்துத் தலை சரீரம் என்பவற்றை நேரே சரிப்படுத்தாது, நேர்ந்தபடி குனிந்தும், சாய்ந்துமிருந்தும் இந்த யோகஞ்செய்ய முயன்றால், இடையே நித்திரை புகுந்து குடிகொள்ளுதற் கிடனாய் ஞானயோகத்தைத் தடுத்து விடுமாதலில் நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரம் என்பவற்றை யுடையனா யிருத்தல் வேண்டு மென்றது.

(21) அத்தியாசிரமம்—சூதசங்கிதை ஞானயோக கண்டத்துப் பதினான்காம் அத்தியாயத்திலே,

சர்வாங்கோத் தூளநம் யத்தத்வ்ரதம் ப்ரோக்தம் மநீஷிபிஃ |
ஏதத்வேத சிரோநிஷ்டாஃ ப்ராகுஃ பாசுபதம் முநே |
கேசிற்சிரோ வ்ரதம் ப்ராகுஃ கேசிதத் யாச்ரமம் விதுஃ |
கேசித்வ்ரத மித்யூசுஃ கேசிச்சாம் பவமைச் வரம் |
அஸ்ய வ்ரதஸ்ய மாகாத்ம்யமாக மாந்தேசு சம்ஸ்திதம் ||

பாதாதி கேசாந்தம் விதிப்படி தரிக்கப்படும் விபூதி விரதத்தைப் பாசுபதவிரதம் என்றும், சிரோவிரதம் என்றும், அத்தியாசிரமம் என்றும், விரதம் என்றும், சாம்பவம் என்றும், ஐசுவரம் என்றும் (அந்தந்த உபநிஷதசாகை யுடையார்) கூறுவர். இந்த விரதத்தின்பெருமை ஆகமாந்தங்களிலே அமைந்ததாம் என்றும், யஞ்ஞவைபவ கண்டத்து முப்பதாம் அத்தியாயத்திலே

உத்தூளநஞ் த்ரிபுண்ட்ரஞ்ச ஞாநாங்கத்வேந சாதநம் |
ஆமநந்தி முநிசிரேஷ்டாஃ ச்வேதாச்வதர சாகிநஃ |
அயமத் யாச்ரமோ தர்மோயைஃ சமாசரிதோமுதா |
தேஷாமேவ சிவஞாநம் ஸம்ஸார சேதகாரணம் |
உத்தூளநந்த்ரி புண்ட்ரஞ்ச பசுபாச நிவ்ருத்தயே
ஆமந்தி முநிச்ரேஷ்டா அதர்வ சிரசிஸ்திதாஃ ||

உத்தூளநதிரி புண்டரத்தைச் சுவேதாசுவதர சாகையுடையார் ஞானங்கமாம் எனவும், இந்த அத்தியாசிரமவிரதம் எவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரத்தை அறுக்கும் சிவஞானஞ் சித்திக்கும் எனவும் கொள்ளுகின்றார் என்றும், இந்த விரதத்தையே பசுவினின்று பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு அதர்வசிரசு சாகையுடையார் கொள்ளுகின்றார் என்றும் கூறப்பட்டன ; கூர்மபுராணம் பூர்வபாகத்துப் பதினான்காம் அத்தியாயத்திலே,

தத்தௌ தமைச்வரம் ஞாநம் ஸ்வசாகாவிசித வ்ரதம் |
அசேஷம் வேதசாரந் தத்பசுபாச விமோசநம் |
அத்யாச்ரம மிதிக்யாதம் ப்ரம்மாதி பிரநுஷ்டிதம் ||

சுவேதாசுவதரமுனிவர் தமது சுவசாகையாயுள்ள சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டதும், சமஸ்த வேதசாரமாயுள்ளதும், பசுவைப் பந்தத்தினின்று நீக்குவதாயுள்ளதும், பிரமாதி தேவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாயும், அத்தியாசிரமம் என்று சொல்லப்படுவதாயுமுள்ள பாசுபதஞானத்தைச் சுசீலராசாவுக்கு உபதேசித்தார் என்று கூறப்பட்டது ; பிரமோத்தரகாண்டத்திலே

அயமத் யாச்ரமோ தர்மோயைஸ் ஸமாசரிதஸ்ததா |
தேஷாமேவபரம் ஞாநம் சம்சாரச் சேதகாரணம் ||

இந்த அத்தியாசிரமம் எவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரமாகிய பாசத்தைச் சேதிக்கும் பரமமாகிய ஞானம் எய்தும் என்று சொல்லப்பட்டது. சிவபுராணத்திலே,

வ்ரதம் பாசுபதம் ச்ரௌதமதர்வ சிரசி ச்ருதம் |
வ்ரதமேதத் ப்ரகுர்வீத ஸதுவை நைஷ்டிகஃ ஸ்ம்ருதஃ |
சோத்யாச்ரமீச விஞ்ஞேயோ மகாபாசுபத ஸ்ததா ||

வைதிக பாசுபத விரதம் அதர்வசிரசிலே சொல்லப்பட்டது எனவும், இவ்விரதத்தை அநுஷ்டிப்பவன் நைஷ்டிகன் என

வும், இவன் பின்னரும் அத்தியாசிரமி என்றும் மகா பாசுபதன் என்றும் சொல்லப்படுவன் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்காந்தபுராண காளிகாகண்டம் பாசுபத விரதம் உரைத்த முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயத்திலே, இந்த வைதிக விரஜாதீக்ஷையாகிய பாசுபத விரதம் பாபத்தை நாசஞ்செய்யும் மந்திர சம்ஸ்காரதீக்ஷை என்று சிவாகமங்களிலே சொல்லப்படும் என்ற கருத்தினால்,

வைதிகீ விரஜா தீக்ஷாக்யாதேயம் பாபநாசிநீ |
மந்த்ரஸம்ஸ்கார தீக்ஷேதிகதிதேயந்ததாகமே ||

என்று கூறிற்று. இந்தப் பாசுபததீக்ஷை உபமன்னியுமுனிவரால் கிருஷ்ணருக்குச் செய்யப்பட்டதாக மகாபாரதம், லிங்க புராணம், கூர்மபுராணம், சிதம்பரபுராணம், உபதேசகாண்ட முதலியன கூறுகின்றன. இதுபற்றியே சிதம்பர மகாத்மியம்,

இதோகிதேவகீ சூநுமுபமந்யுர தீக்ஷயத் |
இதச்சிவாக மார்த்தாச்ச ஸக்ருஷ்ணோ போதிதோமுகாத் ||

உபமன்னியுமுனிவர் தேவகிநந்தராகிய கிருஷ்ணருக்கு வைதிக பாசுபததீக்ஷை செய்தார் எனவும், அவ்வுபமன்னியு மகாமுனிவரிடத்திருந்து கிருஷ்ணர் சிவாகமார்த்தங்களைப் போதிக்கப்பெற்றார் எனவுங் கூறிற்று. சங்கர சங்கிதையிலே,

இதாநீம் மமபக்தாக்ரயா துபமந்யோர் மகாத்மந: |
சிவதீக்ஷாஸ்ய நிவிருத்தா சிவாகம விசாரதாத் ||

சிவபிரான் "தமது பக்தசிரேஷ்டரும், மகாத்மாவும், சிவாகமஞ்ஞருமாகிய உபமன்னியுமுனிவரிடமிருந்து கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீக்ஷை செய்யப்பட்டது" என்று கூறினர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் பாசுபத தீக்ஷையுடையோர்க்கே பாசுபதயோகம் உபதேசிக்கற்பாற்றும்என் றோர்க. சுவேதா சுவதரோபநிஷதம்,

தப: ப்ரபாவாத் தேவப்ரசாதாச்சப்ரம்மகச் வேதாச்வதரோதவித்வாந் | அத்யாச்ரமிப்ய: பரமம் பவித்ரம்ப்ரோவாச சம்யக்ருஷி சங்கசுஷ்டம் | வேதாந்தே பரமம் குக்யம் புராகல்ப்ப: ப்ரசோதிதம் | நாப்ரசாந்தாய தாதவ்யம் நாபுத்ராய சிஷ்யாய வைபுந: ||

இருஷி சமூகங்களால் வழிபடற்பாலதாம் பரம பவித்திரமாகிய சிவஞானத்தை (பிரமத்தை) தவப்பிரபாவத்தையும் சிவப்பிரசாதத்தையுங் கொண்டு சுவேதா சுவதரமுனிவர் பாசுபததீக்ஷை யுடையாருக்கு உபதேசித்தாரென்றும், இது முந்திய கற்பத்திற் சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் மிகு ரகசியப்பாற்பட்ட தொன்றும் என்றும், (பாசுபத தீக்ஷையுடைய பக்குவர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு) மறைக்கற்பாலதாய், அடக்கமிலாப் புத்திரர்க்கேனும், சீடனுக்கேனும் உபதேசிக்கற்பாலதொன்றும் என்று கூறிற்று. மேலே சொல்லிய சிதம்பர மான்மியப் பொருளைத் தழுவித் திராவிட சிதம்பர மான்மியத்தினும்,

"ஆண்டிடு சாபங்கொள்ளு மவரையுந் துவரை யும்போய்க்
காண்டுமென் றுண்டணைந்தக் கரியவன் முடிமேற்பாத
நீண்டவன் புடனேவைத்து நீலகண் டரையுநல்கி
யீண்டுவந் தகன்றுனின்று மெய்துவ னின்றுநாளை."

விஷ்ணுவின் அவதாரமாயுள்ள கிருஷணரைத் துவராபுரியிலேபோய்க் காண்பேம் என்று போய், மிகுந்த கருணையினாலே அந்தக்கிருஷ்ணருடைய சிரசின்மேலே தமதுதிருவடி சூட்டி திருவடி தீக்ஷை செய்து, சிவலிங்கப்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்கு வந்து, பின்னரும் (எனது புதல்வனாகிய உபமன்னியு)துவாரகைக்குப் போயினான், இன்னும் இன்று நாளைக்குள்ளே வந்துவிடுவான் என்று வியாக்கிரபாத முனிவர் இரண்ய வன்மச் சக்கிரவர்த்திக்குக் கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டுக் கூறிய திருவடி தீக்ஷை விஞ்ஞான தீக்ஷையாம் என உணரற்பாற்று. ஈண்டுக் கூறிய அடியும் முடியும் முறையே அருட்சத்தியையும் ஆன்மாவையும் குறித்தனவாம் என்பது ஸ்ரீமூல நாயனாருளிய,

காலுந்தலையு மறியார்கலதிகள்
காலந்தச்சந்தி யருளென்பர்காரணம்
பாலொன்றுஞானமே பண்பார்தலையுயிர்
காலந்தஞானத்தைக் காட்டவீடாகுமே.

என்னுந் திருமந்திரத்தினால் உணரப்படும். ஆகவே, காளிகா கண்டத்திலே சொல்லப்பட்ட வைதிக பாசுபத தீக்ஷையும், சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட மந்திர சம்ஸ்கார தீக்ஷையாகிய விஞ்ஞான தீக்ஷையும் ஒரு பொருட்பட்டு முடிவனவாய், வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களும், உபநிஷத சூத்திரங்களும், வைதிக பாசுபத சிவாகமங்களும் (பாஷ்யங்களும்) உபப்பிரும்மணங்களும் ஒரே பொருண் முடிவினையுடையனவாய் நின்றவாறு பெரியோரறிவாரென்க. இந்த அத்தியாசிரம பாசுபத தீக்ஷை தேகம் வீழுங்கால பரியந்தமேனும், பன்னிரண்டுவருஷ காலமேனும், ஆறுவருஷகாலமேனும், மூன்றுவருஷகாலமேனும், பன்னிரண்டு மாசமேனும், ஆறுமாசமேனும், மூன்றுமாசமேனும், ஒருமாசமேனும், பன்னிரண்டு தினமேனும், ஆறுதினமேனும், மூன்றுதினமேனும், ஒரு தினமேனும் விதிப்படி சஙகற்பித்து, விரசாகோமஞ் செய்து, பஸ்மகோயியாயிருந்து அநுஷ்டிக்கப்படல்வேண்டும் என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்,

யாவச்சரீரபாதம் வாத்வாதசாப்த மதாபிவா |
ததர்தம் வாததர்தம் வாமாச த்வாதசகந்துவா |
ததர்த்தம் வாததர்த்தம் வாமாசமேக மதாபிவா |
திநத்வாத சகம்வாத திநஷட்கமதாபிவா |
ததர்த்தம் திநமேகம் வாவ்ரதஞ் சங்கல்ப்ப நாவதி |
அக்நிமாதாய விதிவத் விரஜாகோம காரணாத் |
பஸ்ம சாயீத்ருணசாயீ சிராசிந சயோதவா ||

என்றற்றொடக்கத்தனவாக விரித்துக் கூறியிருக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகுமாதலில், அவ்வநுஷ்டானத்தை ஆண்டுக் காண்க. இவ்விரதம் புராணங்களிலே சுருக்கியும் விரித்தும் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. கூர்மபுராண பூர்வபாகத்து ஐம்பத்துமூன்றும் அத்தியாயத்திலும், லிங்கபுராண பூர்வபாகத்து எழாம் அத்தியாயத்திலும், வாயு சங்கிதை உத்தரபாகத்துப் பத்தாம் அத்தியாயத்திலும் சொல்லப்பட்டவாறு, சிவாவிர்பாவராகிய சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களும், இவர்கள் சிஷர் நூற்றுப் பன்னிருவரும் வைதிக பாசுபத தீக்ஷாநுஷ்டானமுடைய

வைதிக பாசுபத யோகிகளேயாம். இவருள்ளே தலைவராகிய சுவேதாசாரியரை வழிபட்டே வைதிக பாசுபதயோக சிவாத்துவிதியாகிய நீலகண்ட சிவாசாரியர் வைதிக பாசுபத யோக சிவாத்துவித பாஷ்யத்தை வியாசரருளிய வேதாந்த சூத்திரத்துக்குப் பொருளாக அருளினர் என்ற கருத்தினாலன்றோ சைவ பாஷ்யகாரர் தமது பாஷ்யத்து முதலினும் இறுதியினும்,

நம:ச்வேதா பிதாநாய நாநாகம விதாயிநே |
கைவல்ல கல்ப்பதரவே கல்யாண குரவேநம: |
ச்வேதாசார்ய பதத்வந்த்வ சுச்ரூஷாத் யோதாத்வந: |
க்ருதமே தந்மயா பாஷ்யம் கேவலம் பக்திமாத்ராத: ||

பல ஆகமங்களை அறிந்தவராயும், கைவல்ய கற்பவிருக்ஷமாயும், மங்கல குணங்களை யுடையவருமாகிய சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம்; சுவேதாசாரியருடைய பாதயுகளங்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலால் விளங்கிய அறிவு நெறியானே இந்தப் பாஷ்யம் அன்பு மாத்திரையினாலே செய்யப்பட்டது எனப் பொருள்படும் சுலோகங்கள் சொல்லியருளினர். அப்படி எழுதப்பட்ட வேதாந்தசூத்திர சைவபாஷ்யத்து "அநாவிஷ்காராதி காணத்தில் பாசுபதத்தைச் சரீரம் வீழுங் காலமேனும், பன்னிரண்டு வருஷகாலமேனும் அநுஷ்டித்தல் வேண்டும் என்பதை மேலே சொல்லிய சிவபுராண சுலோகாநுசாரமாகக் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு மேலே சொல்லிய சூதசங்கிதை, வாயுசங்கிதை, பிரமோத்தரகண்ட முதலிய உபப்பிரும்மண கருத்துகளுக்கு உடன்பாடாகவே ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியர் பாசுபதவிரதத்தை எடுத்துக் கூறியிருப்பாராக, இவைகளுக்கெல்லாம் மாறுபட ஏகான்மவாதிகள் "அத்தியாசிரமம்" என்றதற்குப் "பரமகம்ச சந்நியாசம்" என்று வேதபரிபாஷை தெரியாத சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்திலே விபரீதப்பொருள் பண்ணிவிட்டார். இவரைத் தொடர்ந்தே இவர் சிஷ்யர்களும் பிழைபட்டார்கள். இவைகளைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேய பாஷையில் மொழிபெயர்க்கும் மாக்ஸ் முல்லர் பண்டிதர் (Max Muller) முதலிய எல்லோரும் சுவேதாசுவதரோபநிஷத மொழிபெயர்ப்பிலே "அத்தியாசிரமம்" என்னும் பதத்துக்குப் "பரமகம்ச சந்நியாசி" எனப் பொருள்பட (The best of ascetics) என்றெழுதி வழுஉப்பட்டார்கள்.

(22) இந்திரியங்களை அடக்குதல்—அருண் ஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடியிராத அறிவில்லாதவனுக்கு இந்திரியங்களெல்லாம் துஷ்டக்குதிரைகள்போல வசப்படாதனவாயும், அருண்ஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடிய அறிஞனுக்கு அவ்விந்திரியங்கள் சற்குதிரைகள்போல வசப்பட்டனவாயிருப்பனவாம் என்ற கருத்தினால், சிவபிரான் ஸ்ரீராமருக்கு,

யஸ்த்வவிஞாந வாந்பவத்ய யுக்தம நஸாஸதா |
தஸ்யேந்திரியாண்ய வச்யாநி துஷ்டாச்வா இவசாரதே: |
விஞ்ஞாநீயஸ் துபவதியுக்தே நமநசாசதா |
தஸ்யேந்திரியாணிவச்யாநி ஸதச்வா இவஸாரதே: ||

என்று கூறியருளினர். இதனால் அருண்ஞான வாயிலாக இந்திரியங்களை அடக்கல் வேண்டுமென்பது அறியப்பட்டது. துறவினியல்பாவது இந்திரியங்களை அடக்கலேயாம் என்ற கருத்தினால், சைவ பாஷ்யகாரர்,

யதித்வம் ஜிதேந்த்ரியத்வம் |

என்றருளிச்செய்தார்.

(23) குருவழிபாடு—எவ்வெச் சமயத்தாருக்குந் தனித்தனி குருவுளரேனும், உலகிலுள்ள சமய நூல்களினெல்லாம் தலைமையாகிய நமது வேதாகம சாஸ்திரங்களால் முடித்துக் காட்டப்பட்டவர் சிவபெருமானே யாமாதலினாலும், அச்சிவபெருமானுக்கு ஒப்பானவரும் மேலானவரும் இல்லை என்று கொண்டே சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்.

நதத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே |

என்று கூறுதலாலும், அந்தச் சிவபிரானை அடைதலின் மேலாகிய பேறு இல்லை என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்

மல் லாபாந்நபரோவாபஸ் தேஷாமஸ்தி |

என்று கூறுதலாலும், இந்தச் சிவப்பேற்றை உபதேசிக்கும் வைதிக சைவ ஞான யோக குருவினும் மற்றோர் குரு சிறந்தவராகக் கொள்ளப்படமாட்டாராதலின், இந்தப் பாச இருளை ஓட்டுகின்றமையினாலே "குரு" என்னும் நாமம் போந்ததென்பது பெரியோர் கருத்தாமாதலினாலும், சங்கரசங்கிதை சிவனடியாருக்குச் சொல்லிய இருபத்து மூன்று லக்ஷணங்களுள்ளே,

ப்ரதமம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரணம் சமுதீரிதம் |
த்விதீயம் குரு சேவாச ||

விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணம் முதலாவது லக்ஷணம் என்றும், குருவை வழிபடுதல் இரண்டாவது லக்ஷணம் என்றும் கூறுதலாலும்,

பாபிநாஞ்ச யதாசங்காத் தத்பா பாத்பதிதோபவேத் |
தத்வதாசார்ய ஸங்கேந தத்தர்மபலபாக்பவேத் |
யதேக வந்நிசம்பர்க்காந்மலந்த்யஜதி காஞ்சநம் |
ததை வகுரு சம்பர்க்காத் பாபம் த்யஜதிமாநவ: |
யதாவந்நிசமீபஸ்தோ க்ருககும்போவிலீயதே |
ததாபாபம் விலீயேயதாசார்யஸ்ய சமீபத: |
யதாப்ரச்வலிதோ வந்நி: சுஷ்ககாஷ்டஞ்ச நிர்தஹேத் |
ததாயம்பி சந்துஷ்டோ குரு: பாபம் க்ஷணாத்தஹேத் |
மநசாகர்மணா வாசோ குரோ: க்ரோதம் நகாரயேத் |
தஸ்ய க்ரோதேந தக்யந்தேக்யாயு: ஸ்ரீஞாநசத்கிரியா: ||

பாபிகளுடைய தொடக்கினால் ஒருவன் எவ்வாறு பதிதனாகின்றானோ, அவ்வாறே ஆசாரியர் கூட்டத்தினாலே புண்ணிய பலன்களை யுடையனாகின்றான் என்றும், தீயின் கூட்டத்தினால் சுவர்ணம் களிம்பை நீக்கிக் கொள்வது போல, குரு சம்பர்க்கத்தினாலே மனிதர் பாபத்தை ஒழிக்கின்றனர் என்றும், தீயின் சமீபத்துள்ள நெய்க்குடம் எவ்வாறு லயமடைகின்றதோ அவ்வாறே ஆசாரியருடைய சமீபத்திருக்கின்றவனுக்குப் பாபம் லயம் அடைகின்றது என்றும், எரியும் அக்கினியானது காய்ந்த விறகை எவ்வாறு தகிக்கின்றதோ, அவ்வாறே சந்தோஷமுடைய இந்தக் குருவும் பாபத்தை க்ஷணப்போதிலே தகிக்கின்றார் என்றும், மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே குருவுக்குக் குரோதஞ் செய்தலாகாது, அவருடைய

கோபத்தினாலே ஆயுளும் செல்வமும் ஞானமும் நற்கிரியைகளும் கூடப்படுகின்றன என்றும் கூறுதலால், ஆயுள், செல்வம், ஞானம், சற்கிரியை முதலிய வெல்லாம் மேன்மேலும் விருத்தியாமாறும், பாசமாகிய இருள் தேயுமாறும், நமக்கு நன்னெறி காட்டி உய்வித்த குருச்செய்த நன்றியை எக்காலமும் மறவாது மனம் வாக்குக்கள் ஒரு நெறிப்படக்காயத்தினால் அக் குருவை வணங்குதல் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்பது போதரவே ஆசுவலாயனர்க்குக் குருவழிபாடு உபதேசித்தார்.

(24) இதய புண்டரீகத்தைத் துகளற்றதாக்குதல்—இதய கமலம் காமக்குரோதாதி நீங்கி சுத்தமாயிருத்தல் வேண்டுமென்ற உளக்கருத்தினாலன்றோ இக் கைவல்லியோபநிஷதப் பொருளுக்கிசைந்தே, "அகத்தே அமர்ந்த பக்தியுடையராய், காமாதிபகை ஆறையும் அறுத்து ஐம்புலன்களுமடக்கிச் சிவஞானத்தையே தாரகமாகக்கொண்டு அன்பர் உள்ளக்கமலத்தைப் பிரியாதுள்ளார் சிவபிரான்" எனப் பொருள்படும் "அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானப், புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்" என்றருளிச்செய்தார். ஈண்டு "விரசம்" என்றது "துகளற்றது" (குற்றமற்றது) எனப் பொருள்படும். படவே சிவபிரானிடத்து அன்புடையராய் ஒழுகுபவருடைய உள்ளக்கமலம் மேலே கூறியவாறு காமாதி தோஷங்களை ஒழித்து நிற்குமாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ அவ்வாறு கூறப்பட்டது. இடையறாத ஞானயோகங்களின் முன்னர்க் காமமுதலிய குற்றங்கள் காட்டுத் தீ முன்னர்ப் பஞ்சுத் துய்போலுமாம் என்னுங் கருத்தினால், உத்தரவேதம்,

காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற
னாமங் கெடக்கெடு நோய்.

என்று கூறியதுமாமென்க.

(25) தகரவித்தை—(முக்கியமாய) சர்வ வேதாந்தங்களின் கருத்து தகராதி உபாசனம் ஒன்றேயாம் என்று கொண்டு சைவபாஷ்யகாரர்,

சர்வ வேதாந்த ப்ரத்யயம் தகராத்யுபாசகமேக ஏவ |

என்று கூறினார். அவ்வாறே சாந்தோக்கியோபநிஷதத்திலே பாபத்தினின்று நீங்கினமை (அபகதபாப்மா) என்றற்றொடக்கத்த எண்குணங்களும் வாசிசாகை எனப்படும் பிருகதாரண்ணியம், கடவல்லி, சுவேதாசுவதரம் என்னும் உபநிஷதங்களிலே வசித்துவமுதலிய குணங்களும், கைவல்லியோபநிஷதத்திலே "சிதானந்த ரூபம்" முதலியகுணங்களும் ஒருநெறிப்படத் "தகரவித்தியாப்பிரம"த்துக்குக் குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. படவே, கைவல்லியோபநிஷதமானது சாந்தோக்கிய முதலிய உபநிஷதங்களிலே உபாசனாமூர்த்தியாக அக்குணங்களோடு விசேஷிக்கப்பட்டவர், விஷ்ணுவோ, ருத்திரரோ, சத்தியோ, அக்கினியோ, சூரியனோ, வாயுவோ, மற்றியாரோ என நிகழுமைய மறுக்குமாறு, கைவல்லியோபநிஷதம் அத்தகரவித்தியாத் துரிய சதாசிவப்பிரமத்தை உமாசகாயர் என்றும், முக்கண்ணர் என்றும், நீலகண்டர் என்றும் விசேடித்தல் வாயிலாக அடையாளங்கூறி, (அதர்வசிகையிலே சொல்லப்பட்டவாறு) "பரமேசுவரர்" என்று நாமமுங் கூறி, (தமசுக்கு) பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலுள்ள மகாசிவலோகத்தினராம் ஆதித்தியவாணர் என்னுங் கருத்தினால், சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

ஆதித்யவர்ணந்தமசः பரஸ்தாத் |

என்று கூறியதற்கிசைய

சமஸ்தசாக்ஷிந் தமசः பரஸ்தாத் |

சமஸ்த சாக்ஷியாய் (தமசுக்கு)ப் பிரதிமண்டலத்துக்கு மேலுள்ளார் எனச் சிவலோகத் தானமும் கூறிற்று. மகாநாராயணோபநிஷதம் எனப்படுகின்ற தைத்திரீயோபநிஷதமும் துரியமூர்த்தியாகிய சதாசிவ நாயனார்க்குச் சத்தியோசாத முதல் ஈசானம் இறுதியாகிய பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களைக் கூறி, "இரணிய பதயே, அம்பிகாபதயே, பசுபதயே," எனப் பலவாறாகத் தகரவித்தியாப்பிரம சிவனாரை விதந்து கூறியதுமாமென்க. கைவல்லியோபநிஷதத்திலும், மகாநாராயணோபநிஷதத்திலும் உமாபதி, கிருஷ்ணபிங்களர் என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சகுணத்தின் பாற்படச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றாரன்றி, பிருகதாரணிய முதலியவற்றிலே தகரவித்தியாப் பிரமத்துக்கு அடையாளம் சொல்லப்பட்டமைக்குப் பிரமாணமுளதோ வெனில், சைவ பாஷ்யகாரர்

அதவாபர மாத்மாநம் பரமாநந்த விக்ரகம் |
குரூபதேசாத் விஞ்ஞேயம் புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம் |
ப்ரம்ம ப்ரம்மபுரே கார்க்கிதகராப்ஜ மத்யமே |
அப்யாசாத் சம்ப்ரபச்யந்தி சந்தஸ்த் வஞ்சததாகுரு ||

அவர் (யாஞ்ஞவல்க்கியர்) கார்க்கியை நோக்கி கார்க்கியே பிண்டமாகிய சரீரத்திலே பிரமபுரத்திலே தகர கமலாகாசத்திலே குரு உபதேசங்கொண்டு புருஷரும் கிருஷ்ணபிங்களரும் பரமாத்மாவும் பரமானந்த விக்கிரகருமாகிய பிரமத்தை யோகப்பியாசத்தினாலே சத்துக்கள் காண்கின்றார்கள் அப்படியே நீயுஞ் செய் என்று பொருள்படும் உபப்பிருமணவாக்கியங்களை உதகரித்தருளினமையினால் அறியப்படும். வில்லவரம்பல் குப்புச்சாமி ஐயர் தமது கீதார்த்த தீபிகையில் "உமாசகாயரும்," "பரமேசுவரரும்," "பிரபுவும்," "திரிலோசனரும்," "நீலகண்டரும்" என்றற்றொடக்கத்தனவாக வரும் சுருதி வாக்கியங்கள் நிர்க்குணப் பிரமோபாசனைக்கு அருகரல்லாதவர்கள் கடைத்தேறும் பொருட்டுச் சகுணோபாசனைக்கு யோக்கியமான ஈசுவராதி ரூபங்களைச் சொல்கின்றன என்று கூறினார். இவர் கருத்தின்படிக்குச் சகுணோபாசனை நிர்க்குணோபாசனை என்னும் இரண்டே சமஸ்த சாஸ்திரங்களாலும் அறியப்படுவன என்று கொண்டே இந்தப்பிரகாரம் வரைந்தார். இவர் ஏகான்மவாத சுருதிகளின்படி மாயாப்பிரதிவிம்ப பிரம விஷ்ணு ருத்திரரே சகுணமூர்த்தியுட்பட்டாரன்றி, "சதாசிவநாயனார் இந்தக குணமூர்த்தியுட்பட்டவரல்லரென்க. இது பற்றியே ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷிதர் பிரமம் நிருசிம்மோத்தரதாபநிமுதலிய உபநிஷதங்கொண்டும், புராணங்கொண்டும் துரியமூர்த்தியே சகுணவிஷயிணியாம் பராசத்தியினின்று வேறாத சிவபிரான் என நிரூபணஞ் செய்திருக்கின்றார் என்று முன்னரே சொல்லியிருக்கின்றேம். சூதசங்கிதை

உமார்த்த விக்ரகாசுக்லா த்ரிநேத்ரா சந்த்ரசேகரா |
நீலக்ரீவாபராநந்த ப்ரமோதா தாண்டவ ப்ரியா |
ப்ரம்மவிஷ்ணு மகாதேவை ருபாஸ்ய குணமூர்த்திபிః |
சர்வமூர்த்திவிஹீநஸ்ய சர்வதத்வாதிபஸ்யசததாப்யேஷாசாச்
தப்தாயபிண்டவத்விப்ரః ருத்ரமூர்த்திபரஸ்யது | [வதீச்ருதிః
மூர்த்யா துல்யாந்யமூர்த்தி ப்யோலக்ஷணைர்முநிசத்தமாః |
பரதத்வஸ்ய நாமாநி ப்ரத்யாசத்யா முநீச்வராః |
த்ரிமூர்த்திநாந்து ருத்ரஸ்ய சாபிதாநாநி சுவ்ரதாః ||

அர்த்தநாரீசுவரரும், திரிநேத்திரமுடையரும், சந்திரசேகரரும், நீலக்கிரீவரும், பரானந்த தாண்டவப்பிரியரும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களாகிய குணமூர்த்திகளினாலே உபாசிக்கப் படுபவரும், சர்வ வடிவங்களை ஒழித்து நின்றவராயினும், இந்த மூர்த்தம் அவருக்குத் துரிய பெரிய வடிவமாம் எனச் சுருதி சொல்லிற்று என்றும், ஒழுகக் காய்ச்சிய அயபிண்டம் போல ருத்திரமூர்த்தியானவர் துரியமூர்த்திக்கு ஒப்புடையரென்றும், மற்ற விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளுக்கு ஒப்புடையரல்லர் என்றும், துரியமூர்த்திக்கு உள்ள பெயர் ருத்திரமூர்த்திக்கு உள்ளதாம் என்றும் சொல்லுதலால் துரிய மூர்த்தியாயுள்ள சகுண உமாசகாய சதாசிவ மூர்த்தியையும், அவரினின்று தோன்றி அவருக்குக கீழ்ப்பட்ட குணமூர்த்தியாகிய ருத்திரமூர்த்தியையும் ஒன்று படுத்தி ஒரே குணமூர்த்தியுட்படுத்திக் குழப்புதல் அறிவிலாப்பாலர் செய்கையே யாமென்க. சிகரிணிமாலையுடையார்.

பிந்துரூபம் மகாதேவம் வ்யோமாகாரம் சதாசிவ: |
சுத்தஸ்படிக சங்காசம் பாலேந்து க்ருதசேகரம் |
பஞ்சவக்த்ரதரம் சௌம்யம் தசபாகுந் த்ரிலோசநம் |
சர்வாயுதத்யோத கரம் சர்வபூஷண பூஷிதம் |
உமார்த்ததேகம் வரதம் சர்வகாரண காரணம் |
சிந்தயந் சித்தவிந்யஸ்த: முகூர்த்தமபி தாரயேத் |
சஏவமுக்த இத்யுக்த: தாந்திரிகேச் வபிசிக்ஷிதை: ||

விந்துரூபரும், மகாதேவரும், ஆகாயவடிவினரும், சதாசிவரும், சுத்த ஸ்படிக சங்காசரும், இளப்பிறையணிந்த சடாமகுடமுடையரும், ஐமுகமுடையரும், சௌமியரும், பத்துக் கையுடையரும், முக்கண்ணுடையரும் சர்வாயுதங்கள் விளங்கும் திருக்கரம் உடையரும், சர்வாலங்கார பூஷணரும், உமையொருபாகத்தினரும், வரதரும், சர்வகாரணகாரணரும், மனசுவைத்து ஒரு முகூர்த்தப் போதாயினும் தியானிக்கக்கடவன் என்று யோகயாஞ்ஞவல்க்கியங்கொண்டு உதகரித்தவாற்றால் உணரப்படும். இது வன்றிக் கூர்மபுராணத்தினுல் சகுணம். நிர்க்குணம், அத்தியாசிரம பிராம்மி என வகுக்கப்பட்ட பாவனை மூன்றனுள்ளே, இறுதிக்கணின்ற அத்தியாசிரமப் பிராம்மிபாவனை எனப்படும் வைதிகபாசுபத யோக நிர்க்குணபாவனை வாயிலாக எய்துவதாமெனக் கூறப்படுதலாலும், இதற்கிசைந்தே தீக்ஷிதயோகியார் தமது இரத்நத்திரய பரீக்ஷைவாயிலாக "ஸ்ரீமத் கூர்மேண" என்றற்றொடக்கத்த சுலோகங்களால் விளக்குதலாலும், மாயாவாதிகளாகிய ஏகான்மவாதிகள் துரியப்பிரமம் நிர்க்குணப் பிரமமாய் (ஆன்மாவாகிய அறிவு ரூபமாய்) முடிதலாலும், இந்த அறிவு ரூபம் வைதிகபாசுபதர்களுக்கு பரப்பிரமமாகாத சீவப்பிரம நிலையாய் முடிதலாலும், இந்த நிர்க்குணப் பிரமநிலை கீழ்ப்படிக்கணுள்ள சகுணோபாசனைக்கும், மேற்படிக்கணுள்ள வைதிக பாசுபத யோகத்துக்கும் இடைப்பட்டு நின்றதாதலினுலும், வைதிகபாசுபதயோகத்தைக்கடந்த ஞானபாதத்தினுல் அடையப்படும் பிரமத்தை அடைதற்கு ஆதாரமாக மாயாவாதிகளுக்கு வேறு சாஸ்திரப் பிரமாணம ஒன்றும் இல்லாமையாலும், அவர் எல்லோரையுங்கடந்து மேனிலைபெற்றோமென்று நினைப்பதும், எழுதுவதுஞ் செய்தல் கனவு கண்டலேயாம்.

(26) பிரமயோனி, பூதயோனி—அந்தப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்களாகிய. இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர். எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனே உற்பத்தியாகின்றன. காரணமும் காரணங்களைப்படைத்தோரும் கருதினேரு மாகியவர் உற்பவித்தலின்று என்ற கருத்தினுல்

ப்ரம்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே சர்வே சம்ப்ரசூயந்தே
சர்வாணிசேந்த்ரியாணிச சகபூதைர் நகாரணம்
காரணாநாம் த்யாதா காரணந் துத்யேய:||

என்று உபநிஷத சிரசுகளுக்கெல்லாம் சிகையாகிய அதர்வசிகைப் பொருளைக் கைவல்லியோபநிஷதம் அடக்கி "பிரமயோகி" பிரமாதியர்க்குக் காரணம் என்றும், "பூதயோநி" (பூதமுதலிய இந்திரியங்களுக்குக் காரணர்) என்றுங் கூறி, அந்த அதர்வசிகை ஆகாசமத்தியிலே தியானிக்கப்படுபவராகக் கூறிய சர்வேசுவரரைக் கைவல்லியோபநிஷதம் "பரமேசுவரர்" என்று கூறிற்று.

(27) ஆதிமத்தியாந்தங் கடத்த ஏகர்—(ஆதிக்கண்ணே)பிரமாவாய் நின்று படைத்தலும், (மத்தியிலே) விஷ்ணுவாய் நின்று காத்தலும், (அந்தத்திலே) ருத்திரராய் நின்று அழித்தலுஞ்செய்து, தாம் இம்மூவரையுங் கடந்த துரிய உமாசகாய சதாசிவராம் என்றும், அதர்வசிரசு

ஏகோ ருத்ரோநத் விதீய: |

ஒருவரே ருத்திரர் இரண்டாவதாக ஒருவரிலர் என்றும் மகாநாராயணோபநிஷதம்

ஏகமவ்யக்த மநந்தரூபம் |

வெளிப்படாதவரும் அனந்தரூபமாம் ஏகர் என்றும், முண்டகோபநிஷதம்

தேவாநாம் பதிரேக: |

தேவர்களுக்குப் பதியாயுள்ள ஏகர் என்றும், சடவல்லியுபநிஷதம்

ஏகஸ்ததா சர்வபூதாந்த ராத்மா |

சமஸ்த சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தரியாமியாம் ஏகர் என்றும், சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

ஏகமேவாத்விதீயம் |

இரண்டாவதற்ற ஏகம் என்று கூறிய வெல்லாம் கைவல்லியோபநிஷதத்தினுற் கூறப்பட்ட ஏகரேயாம்.

(28) விசோகம்—சாந்தோக்கி யோப நிஷதம் தகரோபாசனப் பிரமத்துக்குக் குணமாகக் கூறிய "விசோகம்" என்னும் பதத்தை இக்கைவல்லியோப நிஷதம் எடுத்துக்

கூறிற்று. ஈண்டு "விசோகம்" என்றது "சுவதந்திரம்" என்னும் குணத்தின் பாலதாகப் பொருள் படுத்தினர் சைவ பாஷ்யகாரர்.

(29) "அசிந்தியம்" என்றற்றொடக்கத்தன—சிவ பெருமானைக் குறித்து மாண்டூக்யோப நிஷதமும் முண்டகோப நிஷதமும் பிரயோகித்த அசிந்தியம் (நினைத்தற்கரியர்) என்னும் பதமணியையும், மைத்திராயணோபநிஷதம் உரைத்த "அவ்வியக்தம்" (வெளிப்படாதவர்) என்னும் பதமணியையும், மகா நாராயணோப நிடதம் கூறிய "அனந்தரூபம்" (அனந்த ரூபர்) என்னும் பதமணியையும், மகா நாராயணமும் சுவேதாசுவதரமும் மாண்டூக்கியம் முண்டக முதலிய உபநிஷதங்கள் உரைத்த "சிவம்" என்னும் பதமணியையும் சாபாலோப நிஷதம் பிரயோகித்த "அமிர்தம்" என்னும் பதமணியையும், சுவேதா சுவதரோப நிஷதமும், மகாநாராயணோப நிஷதமும், முண்டகோப நிஷதமுங் கூறிய "பிரமயோனி" என்னும் பதமணியையும், கடவல்லியும் முண்டகமும் கூறிய "விபு" (வியாபகராய்) என்னும் பதமணியையும் கடவல்லியும் சுவேதாசுவதரோப நிஷதமுங் கூறிய "அரூபம்" (நிஷ்களர்) என்னும் பதமணியையும், கோவை செய்து "சதருத்திரீயம்" எனப்படும் கைவல்லியோப நிஷதமாம் மங்கை தன்னுடல் முழுமையும் அலங்கரித்தாளென்க. சிவபெருமான் சதா சிவ வடிவம் பூண்டு நிஷ்களராயினமை தியான பூசையின் பொருட்டேயாம் எனவும் ஈசான முதலிய பஞ்சப் பிரமங்களே சதா சிவா வஸ்தை யாமெனவுங் கொண்ட கருத்தினல் வாதுளாகமம்,

யோகிநாஞ்ச யதீநாஞ்சத்யாநி நாம்மந்த்ரிணாந்ததா |
த்யாநபூஜா நிமித்தாய நிஷ்களம் சகளம் பவேத் |
ஈசாந புருஷ கோர வாம ஜாதாதிகா: க்ரமாத் |
ஏதா: சதாசிவாவஸ்தா இதி||

என்று கூறிற்று.

(30) தியானம்—அதர்வ சிகையிலே "அந்தத்தியானம் யாது" "தியானிப்போன் யாவன்" "தியானிக்கற் பாலர் (தியேயம்) யாவர்" என்னும் வினுக்களுக்கு உத்தரமாயுள்ள பொருளே விரித்துரைக்கப்பட்டது. நிர்க்குணோபாசனையிலே பேசி முடிக்கப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாய், ஆங்குத் தியாதா, தியானம், தியேயம் என்னும் பகுப்பு இல்லாமையாலும், கூர்ம புராணம் கூறியவாறு நிர்க்குணோபாசனை வாயிலாக அடையப்படும் (அத்தியாசிரமம்) பாசுபத யோகத்திலே பேசப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாகாது, தியாதா, தியானம், தியேயம், தியானப்பிரயோசனம் என்பனவா மாதலின், அவற்றை யோகியானவன் அறிந்து யோகஞ் செய்யக் கடவன் என்ற கருத்தினல், சிவபுராணம்

த்யாதா த்யாநம் ததாத்யேயம் யச்சத்யாந ப்ரயோஜநம் |
ஏதச் சதுஷ்டயம் ஞாத்வா யோகம் யுஞ்சீத யோகவித் ||

என்று கூறிற்று, "துறவியானவன் பூதகாரணராகிய சிவனைத் தியானித்து அவரை அடைகின்றுன்" என்ற கருத்தினல், கைவல்லியோப நிஷதம்

த்யாத்வாமுநிர் கச்சதி பூதயோநிம் |

என்று கூறியதும், ஞானகாசமத்தியிலே சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும் சர்வேசுவரரும், சம்புவுமாகிய காரணரே தியானிக்கற்பாலர் என்ற கருத்தினல்,

காரணந்துத்யேய: சர்வைச்வர்ய சம்பந்ந: கர்வேச்வர: சம்புராகாச மத்யே |

என்று கூறியதும், சுவேதாசுவதரோப நிஷதம் சிவதியானப் பியாசத்தினலே என்ற கருத்தினல்,

த்யாநநிர்மதநாப்யாசாத் |

என்று முடித்துக் கூறியதும் ஒரு நெறிப்பட ஒரு பொருளையே கொண்டு முடிவனவாம் என்னும் உண்மையை "ஆசீநாதிகரணத்திலே" சைவபாஷ்யகாரர் விளக்கியிருப்பாராக, சங்கராசாரியர் இந்தத் துரிய உமாசகாய பரமேசுவரத் தியானம் தமது நிர்க்குணோபாசன ஆன்மநிலைக்கு விரோதமாய் முடியும் என்று கொண்டமையானும், தமக்குச் சார்பாய வேறு சுருதிகள் இந்த அதிகரணத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதிருக்கும் என்பதை நன்கு கண்டமையானும் இந்தக் கைவல்யப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். இவ்வாறே இராமானுசாசாரியரும் உமாசகாயத்துவ முதலியன தமது நாராயணருக்கு இல்லாமையாலும், கைவல்லியோப நிஷதத்திலே "ஆசனநியமசுருதி" கூறும் உபநிடதபாகம் தமது நாராயணோபநிடதபாகங்களிலே இல்லாமையாலும், கைவல்லியப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். நீலகண்ட சிவாசாரியரோ "ஆசீநவிதி" கூறும் கைவல்லியோபநிடதப் பொருண் முழுதையும் அந்த ஆசீநாதிகரணத்திலே கைவல்லியப்பொருளை இழந்தாரல்லராகி, நமக்கெல்லாம் அவ்வுண்மைப்பொருளை உபதேசித்து, நம்மையெல்லாம் அச்சிவ கைவல்லிய பதத்துக்கு உரியராக்கினர். இதனல் சங்கராசாரியரோ, இராமானுசாசாரியரோ, நீலகண்ட சிவாசாரியரோ வேதவியாசர் சூத்திரக்கருத்துக்கிசைய எடுத்து உண்மைச் சுருதிப்பொருளை விளக்கினர் என்பதை அன்பர்கள் ஆராயக் கடவர்கள். (இன்னும் வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுருப்யோநம:

திருமூலநாயனர் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

விநாயகர் காப்பு.

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
யிந்தி னிளம்பிறை போலு மெயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்று கின்றேனே.

(பொ-ரை). ஐந்து கைகளையும் யானை முகத்தையும் சந்திரனுடைய இளம் பிறையை யொத்த பற்களையும் உடைய நந்திக்கு மகனும் ஞானச் சுடர்க் கொழுந்தாயுமுள்ள விநாயகக் கடவுளைக் சிந்தை செய்து வணங்குகின்றேன்; என்றவாறு. (க)

போற்றிசைத் தின்னுயிர் மன்னும் புனிதனை
நாற்றிசைக்கும் நல்ல மாதுக்கு நாதனை
மேற்றிசைக்குட் டென்றிசைக்கொரு வேந்தனுங்
கூற்றுதைத் தானையான் கூறுகின் றேனே.

(பொ-ரை). தன்னை வணங்கும் பக்தர்கள் மனத்தில் தங்கிய பரிசுத்த தேகமுடையவனும் நான்கு திசைக்கும் தலைவனும் உமா தேவியாரை ஒரு பாகத்தில் வைத்தவனும் சொன்ன நான்கு திசைக்குள் தென்றிசைக்கு ராஜாவாகிய யமனை உதைத்தவனுமுள்ள பரமேசுரனை நான் வணங்குகிறேன் ; என்றவாறு. (௨)

ஒன்றவன் றானே யிரண்டவ னின்னருள
நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தானைந்து
வென்றன னாறு விரித்தனனே ழும்பர்ச்
சென்றவன் றானிருந்தா னுணர்ந் தெட்டே.

(பொ-ரை). தான் ஒன்றாயும் தன் சத்தியோடு இரண்டாயும், பிரணவத்தில் மூன்றாயுமிருந்து நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்தாங்குணர்ந்து ஐந்து புலன்களின் சேட்டைகளையடக்கி வேதாங்கங்களாறையும் சொல்லி மேல் ஏழுலகங்களினுமிருந்து அட்டாமா சித்திகளையு மறிந்திருந்தான் ; என்றவாறு. (௩)

ஒக்க நின்றானை யுலப்பிலி தேவர்கள்
நக்கு நின்றேத்திடு நாதனை நாடொறும்
பக்க நின்றா ரறியாத பரமனைப்
புக்குநின் றுன்னியான் போற்றி செய்வேனே.

(பொ-ரை). எவற்றிலும் உடனிருந்தவனாய் அழிவில்லாத தேவர்கள் அநேகரால் சந்தோஷித்து எதிர் நின்று வணங்கப்படுகின்றவனாய் அருகிருந்தாரும் அறியக் கூடாத மேலானவனாய் உள்ள பரமேசுரனைப் புகுந்து நின்று வணங்குகின்றேன் ; என்றவாறு. (௪)

அகலிடத்தார் மெய்யை அண்டத்து வித்தைப்
புகலிடத் தெம்மெய்யைப் போத விட்டானைப்
பகலிடத்தும் மிரவும் பணிந் தேத்தி
யிகலிடத் தேயிரு ணீங்கிநின் றேனே.

(பொ-ரை). உலகத்தார்க்குச் சத்தியமான பொருளானவனாய் அண்டங்களுக்கு விதை போன்றவனாய் நாமெல்லாம் தஞ்சம் புகுமிடமாய் எம்மைப் பிறப் பிறப்புக்களிற் போக விட்டவனுள்ள கடவுளை இராத்திரியும் பகலும் ஒழியாது வணங்கி மாறு பாட்டான இவ்வுலகத்து இருளினின்றும் நீங்கிநின்றேன் ; என்றவாறு. (௫)

சிவனோ டொக்குந் தெய்வந்தே டினுமில்லை
யவனோ டொப்பா ரிங்கியா வருமில்லை
புவனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்
தவளச் சடைமுடித் தாமரை யானே.

பொ-ரை). சிவனுக் கொப்பானதும் மேலானதுமான தெய்வம் தேடிப் பார்த்தாலுங்கிடையாது ; இந்த உலகத்திலேயும் அவனுக்குச் சமான மொருவருமில்லை ; அப்பேர்ப்பட்டவனுடைய உருவம் புவனங்களை யெல்லாம் கடந்து நின்று சுவர்ணப்பிரகாசம் செய்யும் வெள்ளை சடையுடைய தாமரை நிறம் ; என்றவாறு. (௬)

அவனை யொழிய வமரரு மில்லை
யவனன்றிச் செய்யு மருந்தவ மில்லை
யவனன்றி மூவரா லாவதொன் றில்லை
யவனன்றி யூர்புகு மாறறி யேனே.

(பொ-ரை). அவனை யன்றித் தேவரு மில்லை ; அவனை யொழித்துச் செய்யும் கடுமையான தபசுமில்லை ; அவனை யல்லாமல் பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களா லாவதொன் றில்லை ; ஆதலால், அவனை யல்லாமல் மோக்ஷத்துக்குப் போகும்வழி யறியேன் ; என்றவாறு. (௭)

முன்னை யொப்பாயுள்ள மூவர்க்கு மூத்தவன்
றன்னை யொப்பா யொன்றுமில்லாத் தலைமகன்
அன்னை யப்பாவென்னி லப்பனு மாயுளன்
பொன்னை யொப்பாகின்ற போதகத் தானே.

(பொ-ரை). பழையராய்த்தம்மிற்சமத்துவமுடைய பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களுக்கு மூத்தவன் ; தனக்கொப்பொன்று மில்லாத் தலைமகன் ; தாய் தகப்பனென்று சொன்னாலும் அப்படியே யுள்ளான் ; பொன்னைப் போலப் பிரகாசிக்கும் அறிவினையுடையான் அவன் ; என்றவாறு. (௮)

தீயினும் வெய்யன் புனலினுந் தண்ணியன்
ஆயினு மீசனரு ளறிவா ரில்லை
சேயினு நல்லனணிய னல்லன் பாக்குத்
தாயினு நல்லனற் றாழ்சடை யோனே.

(பொ-ரை). அக்கினியில் உஷ்ணமாகவுள்ளவன் தண்ணீருள் குளிர்ச்சியாக வுள்ளவன் ; அப்படி யிருந்தாலும் அவன் கருணையின் தன்மையை யறிபவர்களில்லை ; பக்திமான்களுக்குப் பிள்ளையைப் பார்க்கிலும் நல்லவனாயுள்ளான் கீழே விழும் சடையையுடைய பரமேசுரன் ; என்றவாறு. (௯)

பொன்னாற் புரிந்திட்ட பொற்சடை யென்னப்
பின்னாற் பிறங்க விருந்தவன் பேர்நந்தி
யென்னாற் றொழப்படு மெம்மிறை மற்றவன்
றன்னாற் றொழப்படுவா ரில்லை தானே.

(பொ-ரை). பொற் கயிற்றினாற் கட்டப்பட்டது போற் பொன்னிறம் பிரகாசிக்கப் பின்னால் தொங்கும் சடையையுடையன் ; நந்தி யென்னும் பேருடையான் ; என்னால் வணங்கப்படும் எம்முடைய தலைவனாவான் ; அவன் தன்னால் வணங்கப்படுவா ரொருவருமில்லாதான் ; என்றவாறு. (௧௦)

தானே யிருநிலந் தாங்கிவிண் ணாய்நிற்குந்
தானே சுடுமங்கி ஞாயிறுந் திங்களுந்
தானே மழைபொழி தையலுமாய் நிற்குந்
தானே தடவரைத் தண்கட லாகுமே.

(பொ-ரை). பெரிய பூமியைத் தாங்குபவனுந்தானே ; ஆகாயமாய் நிற்பவனுந்தானே ; சுடுகின்ற அக்கினியாகவும் சூரியனாகவும் சந்திரனாகவும் மழை பெய்கின்ற மேகமாகவும் நிற்பவனுந்தானே ; தானே உமையாயும், பர்வதம் சமுத்திரமாயு நிற்பான் ; என்றவாறு. (௧௧)

(இன்னும் வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் உரை.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அளவை.

ஈண்டுப்பக்கப்போலி நான்கேதுப்போலி
யொருமூன்றும்
வேண்டு மெழுமூன்றுரும் விளங்கு
வமைப்போலி யீரொன்பான்
காண்டுந் தோல்வித் தானமிரண்டிருபத்தி
ரண்டாங்கருதிலிவை
யாண்டு மொழிவரவை யெல்லாமளக்கி
லறுபத்தைந்தாகும்.

(பொ-ரை.) அனுமானம் பிரயோகிக்குமிடத்துப் பட்சாபாசம் நாலாயிருக்கும்; ஏதுப்போலி மூன்றாயிருக்கும்; இதுவும் இருபத்தொரு பேதப்படும்; திருஷ்டாந்தாபாசம் பதினெட்டு வகைப்படும்; தோல்வித்தானம் இரண்டு வகையாய் இருபத்திரண்டாம்; இவற்றின்மேலும் பலவுண்டென்று சொல்லுவார்கள்; அவைகளின் பகுதியை விசாரித்தறியுமிடத்து அறுபத்தைந்தாகும்; இக் குற்றமெல்லாம் வராமல் பிரயோகிப்பதே நல்லது; எ-று.

(கு-ரை.) இவற்றின் விரிவெல்லாம் மறைஞானசம்பந்தர் சிவாக்கிரயோகிய ருரைகளிற் கண்டுகொள்க.

அளவை முற்றும்.

உலோகாயிதன் மதம்.

இந்திர புரோகிதனியம்பு மொருநூலின்
தந்திரமெனு தறிவினேடருளிலாமற்
சந்தணைபுயத்துமணமாலை கடயங்க
வுந்தியுலகத்திலுல காயிதனுரைப்பான்.

(பொ-ரை.) சாந்தம்பொருந்திய தோளிடத்து நல்ல வாசனையுள்ள மாலைகள் விளங்க உலகாயிதன் இந்திர புரோகிதனாகிய பிரகஸ்பதி பகவான் ஆன்மாக்கள் போகங் காரணமாயருளிய நூலைத் தனதறிவினேடு ஞானமும் கிருபையுமில்லாமல் அதை மெய்யென்று சொல்லுவான்; எ-று. (க)

ஈண்டளவை காட்சிமன மாதியிரு மூன்றாய்
வேண்டுமனு மானமுத லானபல வேண்டா
பூண்டபொருள் பூதமவை புகழ்கடின சீதந்
தீண்டரிய வெம்மைசல னத்தினெடு சேர்வே.

(பொ-ரை.) இவ்விடத்துப் பிரமாணமென்பது பிரத்தியட்சமே, அது சந்தேகம் முதலாக ஆறுவிதப்படும், இதையொழித்து அனுமானமும் ஆகமமும் வேண்டாம். அப் பிரத்தியட்சத்தால் அறிவது நான்கு பூதங்களே. சொல்லப்பட்ட கடினம், குளிர்ச்சி, உஷ்ணம், அசைவு இவையெல்லாம் அவற்றின் தன்மைகள்; எ-று. (உ)

சாற்றுபெய ரானவை தலம்புனல்க னற்பின்
காற்றுமென லாமிவை கலந்தகுண மோதில்
நாற்றமிர தம்முருவ நற்பரிச மாகும்
போற்றுமிவை நித்தவியல் பாமிவை புணர்ப்பே.

(பொ-ரை.) அப் பூதங்கள் நான்கும் அப்படிக் கூடின பின்பு அவற்றுக்குச் சொல்லும் பெயர்களானவை பிருதிவியும் அப்புவும் தேயுவும் வாயுவுமென்று சொல்லலாம். இப் பூதங்கள் கூடின குணங்களின் பெயரை முறையே சொன்னல் கந்தம் ரசம் ரூபம் பரிசம் இவையாகும். தெய்வமாக வணங்கும் இப்பூதங்கள் நான்கும் நாசமில்லாதவை. இவை கூடுமிடத்து மேலான வாயு பூதத்திலே நின்று மூன்று பூதங்களில் ஒன்றிலொன்முகக் கூடும்; எ-று. (ஙு)

ஒத்துறு புணர்ச்சியி னுருக்கள்பல வாகும்
வைத்துறு கடாதிபல மண்ணின்வரு மாபோற்
புத்திகுண நற்பொறி புலன்களிவை யெல்லா
மித்தில்வரு நீரினி லெழுங்குமிழி யொத்தே.

(பொ-ரை.) அப்பூதங்களின் சொரூபங்களுங் குணங்களும் தம்மில் ஒத்துக் கூடுகிற கூட்டத்திலே வடிவுகள் பல உண்டாகும், அது எதுபோல என்றல், திரிகையில் வைத்த மண்ணில் பல குடங்கள் தோன்றுகிறதுபோல தண்ணீரில் கிளம்பிய குமிழியையொத்து புத்தியுங் குணமும் ஞானேந்திரியமாகிய பொறி புலன்களும் இவையெல்லாம் இவ்வுருவின் கண்ணே உண்டாம்; எ-று. (ச)

பூதமதி னென்றுபிரி யப்புல னிறக்கும்
நீதியினி னிற்பன நடப்பனவு முறபோல்
ஓதும்வகை யாகியுறு காரிய முலந்தால்
ஆதியவை யாமிதனை யறிவதறி வாமே.

(பொ-ரை.) அப்பூதங்களில் வாயு பிரிய இந்திரியங்கள் கெடும். இப்படியே தாபரசங்கமங்களு மிறக்கும். சொன்னபடி கூடிய காரியமாகிய சொரூபகுணங்கள் இறந்தால் காரணமாகிய பூதங்களேயாம். இவற்றை இப்படி யறிவதே ஞானம்; எ-று. (ரு)

இப்படி யன்றிக்கன்ம முயிரிறை
வேறுண் டென்று
செப்பிடு மவர்க்கு மண்ணேர் செப்பிடுங்
குற்றமென்னே

வொப்பிலா மலடிபெற்ற மகனொரு முயற்
கொம்பேறித்
தம்பிலா காயப்பூவைப்பறித்
தமைசாற்றினாரே.

(பொ-ரை.) முன்சொன்ன விதமல்லால், முன்செய்த கர்மம் பின் தொடருமென்றும், இதனைப் புசிக்க ஓர் ஆன்மா உண்டென்றும், இவற்றைக் கூட்டுகிற கர்த்தா உண்டென்றும் சமயிகள் உலகத்தாரை மயக்குகிறார்கள், அவர்கள் அப்படி மயக்குகிறதற்கு உலகத்தார் என்ன குற்றஞ் செய்தார்கள்? அப்படி மயக்கக் கூறுவது எப்படியிருக்குது என்றால், மலடி பெற்ற புத்திரன் முசற்கொம்பின்மேலே யேறி ஆகாசத்திலே பூத்த பூவைத் தப்பாமல் பறித்ததற்குச் சமானமாகும்; எ-று. (சு)

செய்திடுங் கன்மமெல்லாஞ்
செய்தவர் தம்மைப்பற்றி
யெய்திடுமென்னினிங்கே
மாய்ந்திடுமேய்வதெங்ஙன்
மெய்தருதூலங் கெட்டுச்
சூக்கமாய் மேவுமென்னில்
ஐயனே தீபம்போனாலதனொளி
யாவதுண்டோ.

(பொ-ரை.) முற்பிறப்பிலான்மாக்கள் செய்த கர்மமெல்லாம் கெடாமல் ஆன்மாக்களைப் பொருந்திநின்று இப்பிறப்பிலே ஊட்டுமென்று சொன்னால், இப்பிறப்பிற் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் இச்சாயத்தோடு கெடுமாதலால் பின்பிறப்பிற் கூடும்விதம் எப்படி? சாயத்தோடு ஸ்தூலங்கெட்டு சூக்ஷுமமாய்ப் பொருந்துமென்றால் திரியோடே கூடிநின்ற விளக்கொளி அவிந்துபோனால் பின்னும் திரியில்லாமல் அது எரியுமோ; எ-று. (எ)

மாய்ந்துபின்வயலிலிட்ட
வைதழைபலிக்குமாபோல்
ஏய்ந்திடுங் கன்மமென்னி
லிட்டிடத்திசையுமேனி
யோய்ந்து வந்தவரை யுண்ணப்பண்ணுஞ்
சோறுதரத்தற்றால்
வாய்திடும்பலம் வயிற்றிற்
கொண்டிடும் வழக்குவைத்தாய்.

(பொ-ரை.) வயலுக்கு எருப்போட்ட வைக்கோலும் தழையும் தான் கெட்டுப் பின்பு பயிர்க்கு நன்மையைக் கொடுக்கிறதுபோலக் கர்மமும் தோன்றாமல் கெட்டுப் பொருந்துமென்று சொன்னால், நீ உவமானமாகச்சொன்ன வைக்கோலும் தழையும் இட்டஇடத்தில் பயிர்க்கு நன்மையைக் கொடுக்கும் அதுபோலப் பிறர் காயத்திற்கு நன்மையைக் கொடுக்கவேண்டும், அது எப்படியென்றால், தேகம் தளர்ந்து பசித்துவந்தவரை யுண்ணப்பண்ணுவித்த சோறு அவர் வயிற்றில் மாண்டால் உண்டாகும் பிரயோசனம் எதுவென்றறிந்து பார்; எ-று. (அ)

உருவமு முணர்வுஞ் செய்தி
யொத்திரா கன்மமென்னின்
மருவுகைவிரல் கடம் மின்வளர்
வுடன் குறைவுண்டாகி
வருவதிங் கென்னகன்மஞ்
செய்து முன்மதியிலாதாய்
பெருகு பூதங்கடம்மின்
மிகுகுறைப்பெற்றியாமே.

(பொ-ரை.) ஒரு காயத்தின் செய்தியும் ஓர் உணர்வின் செய்தியும் ஒத்தில்லாமல் பேதிக்கப்படுவது கர்மச்செய்தியென்று சொன்னால், அறிவிலாதாய் முன்பு எந்தக் கர்மஞ் செய்து பின்பு தொழிலைப்பொருந்திய கைவிரல்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஏறியுங் குறைந்துமிருப்பது அபிவிர்த்தியாகும் பூதங்கள் மிகுந்துங் குறைதலால் காயமும் உணர்வும் பேதிக்கப்பட்டதல்லது கன்மத்தினாலன்று; எ-று. (கூ)

இன்பொடு துன்பமெல்லா
மெய்துவகன்மமென்னின்
நன்புனல் சந்தனாதி நணுகவு
மணுகவொண்ணா
மின்பொலியழலினோடு
மேவுவ நன்மை தீமை
யென் செம்ததியம்பிடாய்
நீயிவையெலாமியல்பதாமே.

(பொ-ரை.) ஒரு பொருளுக்கு இன்ப துன்பங்களெல்லாம் கர்மத்தால் வருமென்று சொன்னால், தெளிந்த தண்ணீரானது சந்தனமுதலாகிய நல்ல நாற்றத்தோடு கூடவும் கூடுதற்கு முடியாத பிரகாசத்தையுடைய அக்கினியோடு கூட்வும் எந்த நன்மை தீமை செய்ததென்று கூறாய், இவையெல்லாம் ஒரு பொருளுக்கு இயல்பாகுமாதலால் பூதகுணமன்றிக் கர்மமில்லை; எ-று. (க0)

காயத்தின் குணமதன்றிக்
கண்டாதான்மாவுண்டாயின்
மாயத்திற் சொல்லிடாதே
மனமுதலாறினுக்கு
நேயத்ததாக வேண்டுமன்றியே
நிகழ்த்து முண்மை
தேயத்தின் முயற்கொம்பெல்லை
செப்புவோர் செய்தியாமே.

(பொ-ரை.) வெற்றிலை பாக்குச் சுண்ணாம்பு கூடினால் ஒரு சிவப்பு நிறம் உண்டாகுதல்போல பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு எனும் நான்கு பூதங்களுங் கூடுங்காலத்தில் ஓர் அறி

வுண்டாகும், இப்படியல்லாமல் வேறே ஓர் ஆன்மா தனியே உண்டானால் வீணு ஆகமப்பிரமாணஞ் சொலலாமல் மனக் காட்சி முதலிய பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திற்குப் பொருந் தும்படி சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லாது அனுமா னத்தாலும் ஆகமத்தாலும் சொல்வது உலகத்தில் கொம்பில் லாத முசலுக்குக் கொம்பும் அதற்கு அளவும் பெருமையுஞ் சொல்லுவாருடைய வார்த்தைக்குச் சமானமாகும். (கக)

அருவமே யிறைவனுகி
லறிவின்ரு காயமாகும்
உருவமே யென்னிற்பூதக்
கூட்டத்தி லொருவனுகு
மருவிய விரண்டுங்கூடி
நிற்பவ னென்னின்மண்மே
லிருவிசும் பொருகல்லேந்தி
நிற்குமோ வியம்பிடாயே.

(பொ-ரை.) கர்த்தா ஆகாயம்போல அரூபியென்று சொன்னுல் அறிவுமிருக்காது ஆகாயம்போலவாகும். அப்படிக்கின்றிக் கர்த்தா உருவமுடையவனென்று சொன்னுல் பூதக் கூட்டத்தில் தோன்றுஞ் சரீரியாகவேண்டும். பொருந்திய ரூபாரூபத்தோடுங்கூடி நிற்பவனென்று சொன்னுல் மிக்க ஆகாயமாகிய அரூபத்திலே உரூபமாகிய கல்லைவிட்டால் தம்மில் கூடிநிற்குமோ, பிரபஞ்சத்தில் நில்லாதாகையால் அரூபாரூபம் கூடிநில்லாது; எ-று. (கஉ)

பூதத்தே யன்னமாகி
யன்னத்தா லுடம்புபுத்தி
பேதித்தே னமுமாகிப்
பிரிந்தமை திருந்தவின்று
வேதத்தே யுரைக்கவென்னே
மேதினி யோர்களெல்லாங்
கேதத்தே வீழ்ந்துவேறு
நெறியல கேட்குமாறே.

(பொ-ரை.) பிருதிவி பூதத்தே உணரிதோன்றி அவ்வுணவால் உடலும் அவ்வுடலிலேயே புத்தியும் புத்தியிலே பேதிக்கப்பட்ட மனமுமுண்டாய் வேறுபட்டதை இப்பொழுது உங்கள் வேதமே சொல்லுகின்றது. அப்படியாகவும், பிரபஞ்சத்திலுள்ளோர்களெல்லாம் வருத்தத்திலே வீழ்ந்து வழியல்லாதவற்றைக் கேட்டு அவற்றைக் கைக்கொள்ளுதல் ஏன்? எ-று. (கங)

போகத்தை மண்ணிற்கண்டு
விட்டுப்போய் விண்ணிற்கொள்ள
மோகத்தா ராகியல்லன்
முயன்றுழன் மூடரெல்லாந்
தாகத்திற் றண்ணீர்கண்டு
விட்டுப்போய்த் தண்ணீர்கேட்டு
சோகித்தே யுண்ணவெண்ணித்
துயருறு வார்களந்தோ.

(பொ-ரை.) பூமியிலே மெய்யாக ஸ்திரீபோகத்தைக் கண்டிருந்தும் அதனை அனுபவியாது கைவிட்டுப்போய், சுவர்க்கத்திலே போகமுண்டென்று கேட்டு அதனைக் கைக்கொள்ளுதற்கு ஆசையுடையராய்த் தவமென்னுஞ் சிறையிலே பிரயத்தனப்பட்டுத் தடுமாறும் அறிவில்லாதவரெல்லாம் தாகித்தவிடத்தே தண்ணீரை மெய்யாகக் கண்டிருந்தும் அதனை உண்ணுமல் கைவிடடுப்போய் மற்றெரு தண்ணீரை ஒருவன் தூரத்திலே உண்டென்று சொல்ல அதைக்கேட்டு அத்தண்ணீரை உண்டு தாகந்தீரவேண்டுமென்று போய் வழியிலே துன்பம் அடைவோர் தன்மைக்கு ஒக்கும்; எ-று. (கச)

வாழவே வல்லைவாமி
வலக்கைதா வென்னுயிர்க்குத்
தோழனீ யுன்னையொப்பார்
சொல்லிடி னில்லைகண்டாய்
கோழைமா னுடர்தீதென்னுங்
கொலைகள வாதிகொண்டே
சூழும்வார் குழலார்மொய்ப்பச்
சுடரெனத் தோன்றினுயே.

(பொ-ரை.) இவ்வுலகத்துள் எம்மைப்போல நீயும் வாழ்வாய் வாமதந்திரியே உன் வலக்கையைத் தருவாயாக, என்னுயிர்க்குத் தோழன் நீயேயன்றிச் சொல்லுங்காலத்து வேறில்லை கண்டாய். மனமில்லாத மானுடர் பொல்லாங்கென்றுசொல்லும் கொலை, களவு முதலியவற்றை யாம் கைக்கொள்ளும் முறைமைபோலக் கைக்கொண்டு, சுற்றும் ஒழுங்கு நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்கள் சேவித்துப் போக விளக்குப்போல தோன்றினுய் ஆதலால் என்னுயிர்க்கினிய தோழன் நீயே; எ-று. (கரு)

ஈசனு ரயனுர்மாலோ
டிந்திரன் றெரிவைமார்பாற்
பேசொணு வகைகளெல்லாஞ்
செய்தன்றே பெரியோரானு
ராசையா லவர்போனுமு
மாசவே வேண்டுமாயின்
வாசமார் குழலாரோடும்
வல்லவா கூடிவாழ்மின்.

(பொ-ரை.) உருத்திரன் பிரம்மா விஷ்ணு இவருடன் இந்திரனும் ஸ்திரீகளிடத்துச் சொல்லவொண்ணுதபடி தலையில்

தரித்தும் நாவில் தரித்தும் மார்பில் தரித்தும் கௌதமர் சாபந்தரித்தும் மற்றுஞ் செய்துமன்றே பெரியோரென் றெல்லாருஞ் சொல்லப்பட்டார்கள். ஆகையால், அப்படி அவர்களைப்போல எல்லாராலும் பெரியோரென்று கொண்டாடப்படுதற்கு நமக்கும் ஆசையுண்டாயின் மணம்பொருந்தின குழலினையுடைய பெண்களோடு வருந்தியும் பொருந்தி வாழுங்கள் ; எ-று. (கரு)

தையலா ரூடலாடத்
 தாமவ ரோடுங்கூடிச்
செய்யதா மரையைவென்ற
 சீறடி செம்பஞ்சூட்டி
மெய்யெலாம் பாதஞ்சூடும்
 வேடத்தார் மெய்யிற்கூடா
மையன்மா னுடர்பொய்மார்க்க
 வேடத்தே மாய்கின்றாரே.

(பொ-ரை.) மகளிர் ஊடினகாலத்து அவ்வூடலை நீக்கி அவரோடுங்கூடித் தாமரையின் சிவப்பைப் பழித்த பாதத்தைச் செம்பஞ்சூட்டி அவரதடிகளால் தமது காயமெங்கும் புனைந்துகொள்ளும் வேடத்தின் நிற்பவராகிய உலோகாயிதர் உண்மையிற்கூடாத மயக்கத்தையுடைய மானுடர்பொய்வழியாகிய தவவேடத்தைப்புகுந்து மாயாநின்றார்கள்; எ-று.

வாசமார் குழலினார்கண்
 மணியல்குற் றடத்தேமூழ்கி
நேசமார் குமுதச்செவ்வா
 யமுதினை நிறையவுண்டு
தேசுலா மணிமென்றோண்மேற்
 சேர்ந்துவீற் றிருந்திடாதே
மாசுலா மனத்தோரெல்லா
 மறுமைகொண் டழிவர்மன்றே.

(பொ-ரை.) வாசமார்ந்த கூந்தலையுடைய பெண்களின் போகவெள்ளத்துள் மூழ்கி அவர்களது அல்லிமலர்போன்ற சிவந்த வாயின் அமிழ்தைக் குடித்து ஒளிவீசு மணியணிந்த மெல்லிய தோள்மேல் அணைந்து வாழாதே குற்றஞ்சேர்ந்த மனத்தையுடைய பரசமயிகளெல்லாம் மறுமைப்பயனுண்டென் றழிவார்கள் ; எ-று. (கஎ)

மதிநிலா நுதலாரோடு
 மணிநிலா முன்றிலேறி
முதிர்நிலா வெறிப்பச்செவ்வா
 யிளநிலா முகிழ்ப்பமொய்த்த
கதிர்நிலா வடங்கொள்கொங்கைக்
 கண்கண்மார் பகலமூழ்கும்
புதுநிலா வியநன்போகம்
 விடுவர்புன் சமயத்தோரே,

(பொ-ரை.) பிறைபோன்ற நெற்றியுடைய மாதரோடுங்கூடி நிலா முற்றத்திலேறி பூரணசந்திரன் விட்டு விளங்க அவரது சிவந்தவாயின் நகையொளி தோன்ற நெருங்கிய ஒளிமிக்க முத்துவடத்தைத் தாங்கிய அவர்கள் மார்பு தம் மார்பழுந்தப் புல்லி யனுபவித்தலை விடுவார்கள் இவ்வழி நில்லாத அவமாய சமயத்தார்; எ-று. (ககூ)

ஊடுவ துணர்வதுற்ற
 கல்விமங் கையரையுள்கி
வாடுவ தடியில்வீழ்ந்து
 வருந்துவ தருந்தவம்பின்
கூடுவ துணர்வுகெட்டுக்
 குணமெலாம் வேட்கையேயாய்
நீடுவ தின்பமுத்தி
 யித்தினின் றார்கண்முத்தா.

(பொ-ரை.) கல்வி பொருந்தின மாதர் தம்முடன் புதிதாகக் கூடிய மாதரை நினைத்துத் தம்முடன் ஊடுவதானால் அவரை ஊடல் தீர்ப்பதற்காகத் தளர்தலும் அவாகள் அடியிலே வீழ்ந்து வருந்துதலுமே யரிதாகச்செய்யுந் தவமானது. அப்படித் தவத்தின் நின்றபின் பந்த மகளிரோடுந் தன்னறிவு கெட்டுக் கூடுவது முத்தியாம். இந்திரியங்களெல்லாம் ஒன்றுபட விருப்பம் நிலைபெறுவது முத்தியின்பம், இவ்வழியில் நின்றவரே முத்தர் ; எ-று. (உ0)

வீட்டினை யுளதென்றோடி
 மெலிவதிங் கென்னைவீடு
காட்டினோர் கண்டோர் கேட்டோர்
 கரியவை யுண்டேற்காட்டீர்
நாட்டினி லரசனாணைக்
 கிசையவே நடந்துநாளு
மீட்டிய பொருள்கொண்டிங்கே
 யின்பத்து ளிசைந்திடீரே.

(பொ-ரை.) கரணப்பட்ட ஸ்திரீபோகத்தையனுபவியாது வேறே வீட்டின்பமுளதென்று தடுமாறி மெலியுந் தவத்தைச் செய்வதியாது? அந்த வீட்டினைக் காட்டினவர்களையும் கண்டவர்களையும் கேட்டவர்களையும் உண்டாகிற் சாட்சிகாட்டீர், அதுமுடியாதாகையால் லோகத்தில் ராஜவினுக்கினை வழிநடந்து நாடோறுந் தேடிய பொருள்கொண்டு இப்பிரத்தியட்சமான இன்பத்தை இவ்விடத்திலே பொருந்துவீராக ; எ-று.

உலோகாயிதன்மதம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

விநாயகபுராணக் காப்புச்செய்யுள்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அப்போது அச்சிவன் ஒரு யக்ஷரூபந்தாங்கி இந்திரன்முன்சென்று ஒருந்நதஸ்தானத்தி லிருந்தனர். இந்திரன்கோபித்து நீயாரடா யக்ஷா என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்பயமற்று நீயாரடாவென்று இந்திரனைக் கேட்டார். அவன் கிலேசமுற்று மயங்கினன். அப்போது அவனைப்பார்த்து அங்கிருந்த வொருதுரும்பை யெடுத்து அவன் முன்னே போட்டு, இதைக் கொஞ்சம் நீ அசைத்திடு பார்ப்போமென்றனர் யக்ஷர். இந்திரன் அத்துரும்பை அல்பமாகவெண்ணி அசைக்கப் பார்த்தான். அது அவனுடைய சத்தி முழுதையுங்கவர்ந்து அவனேயொரு துரும்புபோலக் கீழே வீழ்ந்திடச்செய்தது. இந்திரன்வெட்கி இனி யென்னசெய்வதென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அக்கினியங்குவந்து நீயாரடா யக்ஷா வென்று அதட்டிக் கேட்டான். அதற்கு யக்ஷமூர்த்தி நீயாரடாவென்று அக்கினியைக் கேட்டார். நான் திரிலோகங்களையும் நீறாக்கவல்லவன், உன்னையுங் கொளுத்தத்தக்கவன், நீ அகங்கரியாதே யென்று அக்கினிகூறினான். ஆயின் இந்தத் திரணத்தைமாத்திரங் கொஞ்சஞ் சுட்டு நீறாக்குதி பார்ப்போமென்றனர் யக்ஷர். உடனே அந்தத் திரணத்தை அக்கினிதகித்தான். அது பிரயோஜனப்படவில்லை. அதனால் அக்கினி அதிக கோபங்கொண்டு தனது ஸப்தஜ்வாலைகளுந் தோன்ற வியாபித்து அதனைக் கொளுத்தப்பார்த்தான். அப்போதும் அந்தத்திரணம் நெருப்புக் கிரையாகாமனின்றது. அக்கினி பரிபவமெய்தி வருந்திக்கொண்டிருக்கையில் வருணன்-வாயு முதலானவர்களும் அங்கு ஒவ்வொருவராகவந்து யக்ஷமூர்த்தியை யெதிர்த்துத் தமது ஸாமர்த்தியங்களைக் காட்டினார்கள். இவர்களும் பரிபவமுற்று வருந்துகையில், பிரமன் அங்குவந்தான். பிரமனது வருகையைக்கண்ட யக்ஷமூர்த்தி புன்னகைகாட்டி இறுமாந்திருந்தனர். பிரமன்இடருழந்து யக்ஷமூர்த்தியைப் பார்த்து நீயாவன் என்று கேட்டான். அதற்கு நீயாவன் என்றனர் யக்ஷர். நான்திரிலோகத்தையும் படைத்தவன், நானே எல்லாவுயிர்களுக்கும் பிதாவாயுள்ளவன் என்றான் பிரமன். நீயாவரையும் படைத்தகர்த்தாவாயின், என்னைநீ படைத்ததுண்டோ வென்றனர் யக்ஷர். அதற்குப் பிரமன் மயங்கியபோது அவனைப்பார்த்து நீ சிருஷ்டிகர்த்தாவாயிருப்பது பின்னாகட்டும், இப்போது இந்தத்துரும்பைக் கொஞ்சம் அசைத்திடுபார்ப்போம் என்றனர் யக்ஷர். பிரமன் அந்தத் துரும்பை யசைக்கமுடியாமல் தனது பலங்குன்றி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தான். பின்பு விஷ்ணுவங்குவந்தார். விஷ்ணுவைப் பார்த்து நீயாவனென்றனர் யக்ஷர். நான் சர்வலோகரக்ஷககர்த்தா, என்பெயர் விஷ்ணுவென்றார் அத்திதிகர்த்தா. நீயே லோகரக்ஷகனாயிருப்பது நிஜமாயின், எமக்கென்றாவது ஒரு துளி நீரேனும் பருகக் கொடுத்து எம்மை ரக்ஷித்ததுண்டோவென்றனர் யக்ஷர். விஷ்ணுமயங்கி நமதுகதி இப்படியாயிற்றேயென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவரைப்பார்த்து நீ லோககர்த்தாவாயிருப்பதைப் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளலாம். இந்தத் துரும்பை நீயாவது கொஞ்சம் அசைத்திடு பார்ப்போமென்றனர் யக்ஷர். விஷ்ணுவுக்கு ஒன்றுந்தோன்றாமல் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது லோகமாதாவாகிய உமாதேவியார் அங்கெழுந்தருளினர். அவரைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் யாவரும் பயந்து எழுந்து நமஸ்கரித்து நின்றார்கள். அப்போது தேவியார் விஷ்ணுவைப்பார்த்து இந்த யக்ஷமூர்த்தி எமதுபதியாகிய சிவனன்றோ வென்று சொல்லி மறைந்தருளினார். உடனே யக்ஷமூர்த்தியும் மறைந்தருளினார். சிவபெருமானது திருவிளையாடலையறிந்த தேவர்கள் தங்களது அகந்தைவிலகித் திருவருளைச் சிந்தித்து வாழ்ந்தார்கள். இச் சிவமகிமை வேதத்திலும், சூதசங்கிதை முதலிய புராணங்களிலும் பிரகாசம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் சிவனார் திருவுள்ள மிசையாதபோது ஒரு அணுவுமசையாதென்பது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. சிவனியக்குவித்தாலன்றி அசேதன மசையாதென்னுமுண்மையே இதனால் வியக்தமாகியது.

பிரமன் சிருட்டிகர்த்தாவாயிருப்பதும், விஷ்ணு திதி கர்த்தாவாயிருப்பதும், ஏனைய தேவர்முதலினோர் தத்தங்கருமங்களை நடத்துவதுஞ் சிவனாரது திருவாணையின்படியேயன்றி வேறில்லை. இதுகாறும் யாம் விளக்கிக்காட்டிய வுண்மையால், சேதனாசேதனங்களை யியக்குமாறு பரமனமர்ந்த பண்பீதென விளங்கியது. இவ்வுண்மையினைவிளக்கவே "அக்கரங் கடோறுஞ் - சென்றிடுமகரம்போல நின்றனன் சிவ

னுஞ்சேர்ந்தே" எனவும், "உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றி நிரைந்தோங்கி, யிலகுஞ் சிவனெம்மிறை" எனவும் பிறவான்றோர் கூறியதுங்காண்க, இன்னும் பலவுள. இவ்வளவும்ஸ்வபக்ஷவிளக்கமென் றறியத்தக்கது. பரபக்ஷங்களை வருவித்து நிரோதஞ் செய்வதாயின், விரியுமாகையாலீண்டிம்மட்டி னிறுத்தினும்.

இனி, யாமெடுத்துக்கொண்ட பாடலில் "அகர வுகர மகரங்கடம்மாற்-பகருமொருமுதலாகி" என்ற பகுதியையும் விசாரிப்பாம். அகாரம்-உகாரம்-மகாரம் என்னும் இவை யொன்றுகூடியபோது ஓம் என்று ஒலிக்கும். ஓம் என்றதே "அகர வுகா மகரங்கடம் மாற் பகருமொரு முதலாகி" என்றதன் முடிவென்றறிக. இவ்வோமென்றதனையே பிரணவம் என்று வேதங்கூறும். இதுவே தாரகம் என்று பெயர்பெறும். உச்சாரண மாத்திரத்தில் பாசத்தினின்றுந் தாண்டியுயரச் செய்கின்றமையால் ஓம் என்று கூறப்படுமெனவும், பிராணோத்கிரமணகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ப்பிக்கின்றமையால் பிரணவம் என்று படிக்கப்படுமெனவும், ஸம்ஸாரபந்தத்தைத் தாண்டப்பண்ணுகின்றமையால் தாரகம் என்று ஸ்மரிக்கப்படுமெனவும் அதர்வசிரசு - ஜாபாலமுதலிய சுருதிகள் கொண்டாடித் துதிக்கும் மந்திரராஜமாகிய ஏகாக்ஷரஸ்வரூபர் விநாயகக்கடவுளென்றே யறியத்தக்கது. ஓம் என்னும் மஹாமந்திரம் இவ்விநாயகமூர்த்தியினது வடிவமென்பதை இவரது யானைமுகமே சான்றுகூறும். இதனால், அகரவுகர மகரங்களாலாகிய ஓம்என்னும் முதல் இதுவென்று துணியப்பட்டது. அகரவுகரமகரங்கள் வியஷ்டிப்பிரணவமும், ஓம் என்பது சமஷ்டிப் பிரணவமுமாம். சமஷ்டிப் பிரணவமாகிய ஓம் என்றது விநாயகரது வடிவமானவாறு வியஷ்டிப்பிரணவங்களாகிய அகர-உகர-மகரங்களு மவ்விநாயகரது வடிவங்களேயாம், அன்றி இவரில் வேறாகாத ஸ்கந்தர் - உமை - சிவன் - என்பவர்களையும் பிரணவவடிவங்களாக வேதங்கூறும். உமா என்பதில், உ - ம் - அ என்பவை அமைந்துகிடத்தல் காண்க. அகா வுகர மகரங்களடங்கிய உமா என்பதனமைதியை வேதவித்துக்களே விதப்பரென்க. சிவனும், ஸ்கந்தரும் அவ்வோங்கார வடிவினராதலை.

"எக்கலைக்கும் பூதங்க ளெவற்றினுக்கும் பிரமனுக்கும்
மீசனென்னத்
தக்கமுதல் பரம்பிரமஞ் சதாசிவனே மெனவேதஞ்
சாற்றுமல்லால்
முக்கனல்சூழ் வேள்வியிற்சுப் பிரமணியனேமெனவு
முக்காற்கூறும்
இக்கருத்தை யறியானை யெவ்வாறு விடுவிப்ப
தியம்புமின்னே"

என்னுங்காஞ்சிப்புராணச் செய்யுளானறிக. இது பிரமனை விடுவிக்குமாறு வந்துவேண்டிய தேவர்முனிவர் முதலினோரைப்பார்த்துச் சிவபெருமான் கூறிய வுண்மையைத் தெரிவித்தது. இனிப்பிரமனை முருகக்கடவுள் சிறைப்படுத்தியதையுங் கொஞ்சம் விரித்துப், பின்பு அதனுண்மையையு மினிதுவிளக்குவாம்.

"பல்கலைக்கு முதலாகப் புகன்றிடுவ தோமென்னும்
பதமாமந்தச்
சொல்விளைக்கும் பொருளயன்மாலீசனெனுமூவரெனச்
சொல்வர்மேலோர்
மல்குமறை யுட்பொருளாய்ச் சுடரொளியா
யோகுடையார் மனத்தே தோன்று
மல்கியசீர்ப் பிரணவத்தை யுணர்ந்தவரே
வீட்டின்பமடையவல்லார்"

என்று பிரமன் முருகக்கடவுளது ஸந்நிதியிற் கூறினன். இதனை முருகக்கடவுள் பிழையெனக் கொண்டே அப்பிரமனைச் சிறைப்படுத்தினர். இதனால், அகாரம் பிரஹ்மா, உகாரம் விஷ்ணு, மகாரம் உருத்திரன் என்று கூறுவார் மதம் அவலமாயிற்று. ஆயின் சுருதியிற் பல ஸந்தர்ப்பங்களில் பிரமனை அகாரமென்றும், விஷ்ணுவை உகாரமென்றும், உருத்திரனை மகாரமென்றும், பரமசிவனை ஓங்காரமென்றுங் கூறுவதென்னை யெனின், அதனை விளக்குதும். ஒரு கட்டிடத்தில் மூன்றுஉள்ளுகளிருந்தன. அம்மூன்று உள்ளினுந் தனித்தனியே மூவர்குடியிருந்தார்கள், அம்மூவரும் இராமன் - பீமன் - காமன் என்பவர்களாம், இராமனிருந்த வுள்ளை இராமனதென்றும், பீமனிருந்த வுள்ளைப் பீமனதென்றும், காமனிருந்த வுள்ளைக காமனதென்றுங் கூறுவது குற்றமாகாது. குடியிருப்பவர்களை அவர்களிருப்பறிந்து கூறாமல் அவர்களே யவ்வுள்ளுகளுக்கு ஸொந்தக்காரர் என்று கூறுவதே குற்றமாம், இந்த மூன்று உள்ளுகளையுங் கொண்டுவிளங்கிய கட்டிடத்துக்கு ஸொந்தக்காரன் அவற்றிற் குடியிருக்கும் மூவருக்கும் வேறாகிய சோமனொருவனென் றறியத்தக்கது. இவன் அந்தக்கட்டிடத்துக்கு ஸொந்தக்காரனாயிடுதல் சித்தம். இவனது கட்டிடத்தி லடங்கிய வுள்ளுகளுக்கு இவனைச் சொந்தக்காரனென்பதொழிந்து குடிக்கூலிக்காரரை ஸொந்தக்காரரென்று கூறுவது தகுதியாகாது. இவ்வுபமானத்தை முறையே சீர்தூக்கிப் பார்க்கின், அகரவுகரமகரங்களில் வசிக்கும் பிரமன் முதலிய மூவரும் அவ்வக்ஷரத் திரயங்களுக்குஞ் சொந்தக்காரராகார். அவர்களவ் வெழுத்துக்களில் தனித்தனிக் குடியிருப்பவர்களென்றே அறியத்தக்க

து. ஆகையால், அகரவுகர மகரங்களுக்கும், அவற்
றையுடைய ஓங்காரத்துக்குஞ் சிவபரஞ்சுடரே கர்த்
தாவென்று தெளியவேண்டியது.

இனி "வேறுமாகி" என்பதனையும் விசாரிப்
பாம். அகரவுகர மகரங்களாக விரிந்தபோது மூன்
றெழுத்தாயும், இம்மூன்றுங்கூடி ஓம் என்றுச் சரிக்
கப்படும்போது நாதமாயும், ஓம் என்று எழுதும்
போது விந்து வாயும், முதன் மூன்றெழுத்தும் இவ்
விந்து நாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலிவடிவுங் கூடி
யபோது ஐந்தெழுத்தாயும் விளங்குவது ஏகாக்ஷர
மாகிய விநாயகாது மந்திரத்திருமேனியேயாம். இவ்
வோமென்னு மந்திரம் இதரதேவதாபரமான மந்திர
ங்களின் முதலிற்சேர்த்துப் படிக்கப்படும் வழக்கு
ண்மையால், இதனை யொன்றோடுஞ் சேர்த்துப் படி
க்காமல் வேறுபடுத்தி அநுஷ்டிக்குமாதிக்யத்தையும்
விளக்குதற்பொருட்டே "வேறுமாகி" என்ற பிர
யோகம் நின்றுபயன்செய்ததென்க. இன்னுங்கொஞ்
ச மிதனைவிளக்கிக்காட்டுகின்றோம். "கேசவாயநம:"
என்று ஒரு மந்திரத்தை யுச்சரிக்கும்போது அதன்
முதலில் ஓம் என்பதைச்சேர்த்து "ஓம் கேசவாய
நம:" என்று உச்சரிக்கவேண்டும். இபபடியே எந்த
மந்திரத்தையும் படிக்கவேண்டும். ஓம் என்பதுசே
ராத வொருமந்திரமுமில்லை. இவ்வோமென்பதுசே
ராதபோது மற்றமந்திரங்கள் பயன்படமாட்டா
ஓமென்பதுயிரும், ஏனை மந்திரங்களுடல்களுமாம்
உயிரில்லாதபோது உடல்க ளியங்காவாறு ஓமென்
பது சோராதபோது ஏனைமந்திரங்க ளியங்கமாட்டா
வென்க. உயிரில்லாத வுடல்கள் பிணங்களாயினவா
று ஓம் அல்லது பிரணவமில்லாத மந்திரங்கள் பிண
ங்களேயாகும். இங்கியதி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்துக்கு மாத்
திரங் கிடையாது. பஞ்சாக்ஷரமென்பது ஐந்தெழு
த்து. இவ்வைந்தெழுத்து "ந - ம - சி - வா - ய"
என்பதேயாம். இதன் முதலில் ஓம் என்பதில்லை.
இது சேர்ந்தால் பஞ்சாக்ஷரமென்பது கெட்டு ஷடா
க்ஷரம் என்று சொல்வரும். அப்படியேற்பாடில்லை
ஓம் என்பது சேராமலே பஞ்சாக்ஷரம் சீவித்தும்,
ஓம் என்பது சேர்ந்தே ஏனைமந்திரங்கள் சீவித்தும்
இயங்கலால் பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் ஜீவிதமந்திரமென்
றும், ஏனைய தேவதாபரமான மந்திரங்கள் பிரேத மந்
திரங்களென்றும் அறியத்தக்கது. எல்லாமெய்யெழு
த்துகளிலுஞ் சேர்ந்து அவ்வெழுத்துக்களை அகரம்
இயக்குதல் போலவே எல்லா மந்திரங்களிலுஞ்
சேர்ந்து ஓம்என்னும் மந்திரம் உயிர்ப்பிக்குமென்க.
பஞ்சாக்ஷரத்தின் மாத்திரம் சேராதது என்னை யெ
னின், பஞ்சாக்ஷா மிப்பிரணவத்தைப்போலத் தா
னே யியங்குமாற்றலுடையதாதல் பற்றியென்க. பிர
ணவம் வேறுதுணை வேண்டாது உச்சரிக்கப்படுவது
போல் பஞ்சாக்ஷரமும் வேறொன்றினுச்சிரயமில்லா
மலுச்சரிக்கப்படுந் தகைமையினதாதல் காண்க. ஓம்
என்பதும் பஞ்சாக்ஷர மென்னும் பெயர்பெறலா வி
ரண்டுந் தம்மில் வேறுபடாத வோரேமந்திரமாகிய
ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம், ஸூக்ஷ்மபஞ்சாக்ஷரம் என
வெளிப்பட்டு உபயோகமாமென்க. இதுநிற்க. அஷ்
டாக்ஷரி என்னும் மொருமந்திரம் நூல்களிற் கேட்க
ப்படுகின்றது. அது "ஓம்-ந-மோ-நா-ரா-ய-ணா-ய"
என்பதேயாம். இதில், ஓம் என்பதை நீக்கின், அஷ்
டாக்ஷரி என்பது கெடும். ஓம் என்பது சேராதபோ
து அந்த மந்திரம் அவலமாம். ஓம் என்பது பிரதக்
மந்திரம். இந்த மந்திரமே யோகிகள் தியானிக்கும்
(அ-உ-ம்) எட்டு இரண்டும் ஆகியமந்திரம்.

இனி அவ்வோமென்பது அஷ்டாக்ஷரியோடுசேர்
ந்து பிரிபடாமலிருப்பதால் அதனை அஷ்டாக்ஷரியி
னமிசமெனவும், அது ஏனை மந்திரங்களிற் சேர்ந்து
உபகரித்தலால் அஷடாக்ஷரியே தன்னுடைய அமி
சத்தா லேனைமந்திரங்களுக்கு உயிர்ப்பைத் தருகின்
றதெனவும் ஆசங்கை பிறக்கலாம். இது அஸங்கதம்.
எங்ஙனமெனின், ஓம் என்பதிலடங்கிய அகாரஉகார
மகாரங்களில் உகாரவாச்சியன் விஷ்ணுவென்பதை
முன்னே விளக்கியிருக்கின்றோம். இவ்வுகாரஸ் தா
னமு மிரவலேயன்றி நாராயணருக்கு ஸொந்தமாயி
னதில்லை. இவ்வுகாரமும், இதற்கு முன்னும் பின்னு
ம்போந்த அகார மகாரங்களுமாகிய வியஷ்டிகள் சே
ர்ந்த ஸமஷ்டிப்பிரணவரூபமாயுள்ளது துரீய சிவமெ
ன்று வேதத்திற் பலவிடங்களிற் படிக்கப்பட்டிருக்கு
முண்மையால், அத்துவிதமாயுள்ளதும், நாலாவதா
கியதுமாகிய துரீயசிவத்துக்குரிய ஓம் என்னும் மந்
திரராஜத்தைச் சேதனவிசிட்டராகிய நாராயணருக்
குச் சொந்தமெனவாதிப்பது கூடாது. அன்றி, ஓம்
என்பது அஷ்டாக்ஷரியி னமிசமாயினவாறு ஏனை
ஏழு எழுத்துக்களும் அவ்வஷ்டாக்ஷரியினது அமிச
மாகவேண்டுமன்றோ ? இதனல், ஓமென்பது இதர
மந்திரங்களிற் புகுந்தும், தனித்தும் பயன்செய்தல்
போல ஏனையெழுத்துக்களுந் தனித்தனி யிதரமந்தி
ரங்களிற் புகுந்தும், தனித்தும் பயன் செய்திடல்
வேண்டுமன்றோ ? அங்ஙனமில்லாமையானும், அத
வா அவ்வெழுத்துக்களைப் பிரித்திடின், அவையொ
ருபயனுந் தராதொழிதலானும், அவற்றோடினப்பட்
டதாக ஓம் என்றதை யெண்ணுவது மதியீனமாக

வே முடியும். இனி முடிவுரையாதெனின், நாராயணமந்திரம் ஓம் என்பது நீங்குமாயின், கேவலம் ஜடத்வமெய்தி யழியுமென்பதேயாம். அங்ஙனமாகாவண்ண அதறகுப்பகரிக்கு முபகார நிலையினதாகவே பிரணவம் ஆதாரவாயிடுமென்க இந்தப்பிரணவம் ஏனை மந்திரங்களிற் பிந்நஸம்பந்தத்தையும், நாராயணமந்திரத்தில் அபிந்நஸம்பந்தத்தையும் பெற்றிருத்தல் காண்க. நாராயணர் ஏனையதேவர்களைநோக்கஆதிக்யமுடையவராகையாலிவரது மந்திரத்தில் அபேதஸம்பந்தமுடைமைபிரணவத்துக்குண்டாயினதுஸாமஞ்சஸமேயாம். இந்தவுண்மை நியாயங்களால் "வேறுமாகி" என்ற நயம் இனிது பிரகாசமாயிற்று. இது நிற்க.

மேலேபிர ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாராயணபரமான அஷ்டாக்ஷரி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியைப்போல வேதத்தினது ஹ்ருதயம், அல்லது மத்தியிற் படிக்கப்படாமையாலும்: ஆதியந்தங்களிற் கேட்கப்படுவது ஓம் என்பதேயாகையாலும், அஷ்டாக்ஷரிக்குப் பூர்வபக்ஷிகள் கூறும்பலம் நிஷ்பலமேயாம். வேதத்தினுதியந்தங்களிற் படிக்கப்படும் பிரணவத்தை நாராயணமந்திரந் தொடர்ந்துஅஷ்டாக்ஷரியாக நிலைக்குமானுல்,எதிரிகளது மனோரத மீடேறலாம். அங்ஙனமில்லாமைக்கு யார் என்னசெய்பலாம்? வேதத்தின் முதலிலும், முடிவிலும்போந்த பிரணவம் துரீயசிவ வடிவமாயினமையாலும் இடையிற்போந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியும் அச்சிவனரது வடிவமாயினமையாலும் ஓமென்னும் பிரணவ தாரகம் சிவஸூநுவாகிய விநாயகப்பிரானது ஏகாக்ஷரியாகி, யாவுமியங்கக்கலந்தும், அவற்றின் வேறு என்பதுதோன்றத் தனித்தும் நடைபெறுவதுணர்ந்து ஞானிகள் மகிழ்வரென்க. இவ்வோமென்பது "ஈசாந:" என்று தொடங்கிய மந்திரத்தில் "ஸதாசிவோம்" என்று தொடர்ந்துநிலைத்திருப்பது ஸித்தமாகையாலும், இதனை மேலிடங்களில் யாம்பிரகாசிப்பித் திருக்கின்றமையாலும், இச்சிவமந்திரம் வேதமாகியவுடம்பிற் கலந்த வுயிராயுள்ளதெனவே தவித்துக்கள் துணிந்து கூறுகின்றமையாலும் இம்மஹாமந்திரத்தினது ஸ்வரூபமாகிய பிரணவத்தைப் பிரதக் மந்திரமென்பதொழிய அஷ்டாக்ஷரியினமிசமென்று கூறுதல் நியாயவாதிகளது சபையில் நிலைத்திடாதென்க.

அக்ஷரத்வயாத்மகமாகிய சிவ என்பது பஞ்சாக்ஷரியின் மத்தியிலிருக்கின்றதெனவும், பஞ்சாக்ஷரி ஸ்ரீருத்ரத்தின் மத்தியி லிருக்கின்ற தெனவும், ஸ்ரீருத்ரம் ஏழுகாண்டங்களோடுகூடிய எஜுர்வேதத்தினது நாலாவதுகாண்டத்தி லிருக்கின்ற தெனவும், நாலாவதுகாண்டம் எஜுர்வேதம் "திரயி" என்னும்பெருடைய ருக்கெஜுஸ்ஸாமங்களி னிடையி லிருக்கின்றதெனவுங்கூறி, சிவ என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரி சிறந்த தென்றும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியினல் ஸ்ரீருத்ரம் சிறந்ததென்றும் ஸ்ரீருத்ரத்தினல் நாலாவது காண்டம் சிறந்ததென்றும்,நாலாவது காண்டத்தினுல் ஏழுகாண்டங்களோடுங் கூடிய எஜுர்வேதம் சிறந்ததென்றும், எஜுர்வேதத்தினு லேனையிரண்டு வேதங்களுஞ் சிறந்து எல்லாவேதங்களும் பிரமாணமாயினவென்றும் வைதிகோத்தமர்கள் வந்தித்து வாழ்த்துகின்முர்கள். இதனை

> "மும்மறையுணடுமறையின் முனிவிலெழு காண்டத்திற்
> செம்மைதருநடுக்காண்டஞ் சேர்ந்தவெழு சங்கிதையி
> லம்மநடுச்சங்கிதையி னுதியீருெழுத்தாடுப்
> பொம்மலுறவமர்மனுவின் பொருளாவர்னெவன்மைந்த"

என்னும் பரடலானும் மறிந்திடுக. இந்த வியவஸ்தையால், சிவமந்திரம் வேதத்தின் மத்தியில் அதனது ஆன்மவடிவ்மாக நிலைத்திருத்த லினிதுபிரகாசமாயிற்று. ஆன்மஸம்பந்தம் பெருதஜடம் பிரேதசப்தத்தால் வெளியாமாகையால், சிவசப்தசிரவணம் பெருத வேதமு மவ்வாறே முடியுமென்க, வேதம் சிவசப்தத்தை ஹ்ருதயத்தில்வைத்து உச்சரித்திருப்பதுகொண்டே அவ்வேதம் ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாகிய ஸப்பிரமாணமாயினதுகாண்க. இதனல், வேதமுழுதுஞ் சிவமயமென்று தெளிவதே வைதிகர்ஸம்மதம். முன்னும், இடையும், பின்னுஞ் சிவமயமாய்விளங்கிய வேதத்தில் நாராயண பரமாயுள்ளது பிரணவமென்று பிரஸங்கிப்பது கிலுஷ்டகல்பநமாமேயன்றி ஸாதுமார்க்கமாகாது. இந்த விசாரத்தால் ஓமென்னும் பிரணவம் சிவபரத்வபோதகமாவதன்றித் தேவதாந்தரங்களின் பரமாகாதென்னு மெமதுபக்ஷம் வேருன்றிப் பொலிவெய்தியது. இன்னுமொன்று சொல்லுகிருேம்.

சூ. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

(இன்னும் வரும்)

உ

திருச்சித்தம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

சிவபுண்ணியமகிமை.

சிவம் என்பது வேத சிவாகமங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரதத்வப்பொருளாம். இதனையே பதியென்று கூறுதலுமாம், இதற்கு வேறாயுள்ளவை அபரவஸ்துக்களாம். அவை பசுபாசங்களென்று சொல்லப்படும். பதி-பசு-பாசங்களாகிய விம்மூன்றனுள் பதி நிர்மல சித்தும், பசு மலின சித்தும், பாசம் கேவலம் மலினமாகிய அசித்துமாம். இவற்றுள், அசித்தாகிய பாசநீங்கலாகப் பசுவைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பசுபுண்ணியமும், பதியைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பதிபுண்ணியமுமாம். இப்பதிபுண்ணியந்தானே சுவபுண்ணியமென்று பிரசித்தியடையும். பசுபுண்ணியம்-பதிபுண்ணியம் என்னுமிரண்டனுள் பசுபுண்ணியம் சிறுபான்மை செய்யத்தக்கதும்,பதிபுண்ணியம் பெருமபான்மை செய்யத்தக்கதுமாம். இனிப்பசுபுண்ணியம், சுமைதாங்கி - திருவாசல் - தடாகம்-கூபம்-தண்ணீர்ப்பந்தர் - அன்னசத்திரம் - வித்தியாசாலை முதலியனவாம். பதிபுண்ணியமோ வெனின், அத்யயந பாடசாலை-குருபூசைமடம்-பழுதுற்றதீர்த்தங்களைப்புதுப்பித்தல்-சிவாலயத்திருப்பணி-கும்பாபிஷேகம் - சிவாலயத்துக்கு அபிஷேக நிவேதனம்-திரு விளக்கு-மலர்மாலை - கற்பூரக்கட்டளை முதலியனவாம். இவ்விருவித புண்ணியங்களில்பதிபுண்ணியமே மிகச்சிறந்ததா மென்றறிக. பசுபுண்ணியந்தவறினுமுய்தல் கூடும், பதிபுண்ணியந்தவறினு யதியில்லதோர்குற்றமாகுமென்றறிக. இதனை "ஆற்றருநோய் மிகுமவனிமழைகுன்றும், போற்றருமன்னரும் போர்வலிகுன்றுவர் - கூற்றுதைத்தான் திருக்கோவில்களானவை - சாற்றிய பூசைகடப்பிடிற்றானே" என்னுந் திருமந்திர வுரையானறிந்தின்புறுக. இவ்வுண்மை தேராது நம்மனோர் சிவாலயத்திருப்பணியையும், ஏனைய சிவதருமங்களையுங் கைவிட்டபாவத்தின்பயனாக வன்றோ நாற்பது வருடகாலமாக மழைசெம்மையாய்ப் பெய்யாமலும், அதனால் கொடிய பஞ்சங்களதிகரித்தும், புருஷர்கள்-ஸ்திரீகள்-சிசுக்கள்-முதலினோர்க்குக் கால்வீக்கம்-விதைவாதம்-தேகரணங்கள்-சுரநோய்-வாந்திபேதி-வசூரி முதலிய நோய்கள் விர்த்தியாகியும், பெருங்காற்று - பெருவெள்ளங்களால் பல பல சேதங்களுண்டாகியும் உலகில் துன்பம் பெருகத்தலைபட்டது ? இவ்வசம்பாவிதங்கள் தொலைய வேண்டின் பதிபுண்ணியபரிபாலனமே முக்கிய ஏதுவாம்.

இப்பதிபுண்ணியத்திற்றலைப்பட்டோர் முக்கியமாகச் செய்யத்தக்க காரியமொன்றுண்டு, அது சிவார்ச்சகர்களாகிய ஆதிசைவர்களைப் போஷித்தலாம், ஈண்டுப் போஷணையென்றது அன்னபானீயங்களைக் கொடுத்தலேயன்றி அவர்களுக்கு வித்யாவிர்த்தி-சிவாகமத்தேர்ச்சி-தீக்ஷாஸம்ஸ்கார முதலிய சைவநலங்கள் பெருகச்செய்வதுமாம். "தாவரசங்கமங்களென்றிரண்டுருவினின்று மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்பன்" எனறு சுருதி கூறுகின்றது. தாவரம் சிவலிங்கமூர்த்தமும், சங்கமம் சிவாசாரியமூர்த்தமுமாம், சங்கமபூசைமுதலும், தாவரபூசை இரண்டாவதுமாகச் செய்யவேண்டியது. சங்கமபூசை இனைத்தென்று மேலேகூறினும் இந்தப்பூசை சரிவர நடைபெறின், உலகுக்கொரு தீங்குமின்றாம். இப்போதுலகில் நடவடிக்கை யெப்படியிருக்கிறதெனின், அவர்களில், ஒவ்வொருவருக்கும் திருக்கோயில்களில் மாதமொன்றுக்கு ஐந்து நாள் எட்டுநாள் பூசைமுறை யேற்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளுக்கு முறையே ஐந்துபட்டை எட்டுப்பட்டை வெற்றன்னமும், ஐந்துபணம் எட்டுப்பணம் கைச்சம்பளமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந்தச்சம்பளமும் மாசமாசங்கிடைப்பதில்லை. இவ்வளவு பெரியவருவாயைக் கொண்டு அவர்கள் எப்படி ஜீவிப்பார்கள். அவர்களது குடும்பஸம்ரக்ஷணையோடு குழந்தைகளுக்கு உபநயனம்-கலியாணம் ஆசாரியாபிஷேகமுதலிய நன்மைகள இடையிடையே நடைபெறுதற்குமார்க்க மெங்கே? தக்க ஏற்பாடுண்டாகாமையால் அவர்கள் திவசம்-சவண்டி-கிரகப்பிரவேசம் - சோபநம்-கலியாணம் முதலிய விசேடங்களுக்கு வீடுவீடாய்த் திரிந்துஊர் ஊராயலைந்து தங்கள் கௌரவத்தையுமிழந்து வருந்துகின்றனர். இவைகளை நாம் கவனியாமல் அவர்கள் நன்றாய்ப்படிப்பதில்லை. ஒழுக்கந்தவறுகின்றனர். அவர்களுக்குப்பூசைவிதி தெரியாது அவர்கள் கண்டருத்ராக்ஷந்தரிப்பதில்லை. காலத்தில் பூசைசெய்வதில்லை சிவ திரவியங்களை அபகரிக்கின்றனர் என்று வீணபவாதங்களை யேற்றி வெறுத்துக் கொள்ளுகின்றோம். இது சுத்தபிசகு. இனிநாம் செய்யவேண்டியதைக் கூறுகின்றோம்.

ஆதிசைவப்பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வொரு முக்கிய சிவக்ஷேத்திரங்களில் வித்யாசாலை யேற்படுத்தி, கீர்வாணம் தமிழ் என்னுமிரண்டு பாஷைகளையுங் கற்பித்தல்வேண்டும். கீர்வாண பாஷையில் வேதசிவாகமங்களைப் பயிலச்செய்வது போலத் தமிழ்ப்பாஷையில் தேவார திருவாசக முதலிய சைவத்திருமுறைகளையும் சிவஞானபோத முதலிய மெய்கண்டநூல்களையும் பயிலச் செய்தல் வேண்டும். மதுரை முதலிய ஏகதேச இடங்களில் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களில் ஏகதேசிகள் இவ்வாதிசைவ தர்மபரிபாலனஞ் செய்து வருகின்றனர். நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களில் பெரும்பாலார் தர்மசீலர் என்று பெயர்வகிக்கினும் அவர்கள் இத்தகைய பரமசைவ தர்மங்களில் பிரவேசிப்பதில்லை. ஸ்மார்த்தர்களுக்கு அன்னமிடல், அவர்களுக்குப் பலவிததானங்கள் செய்தல் முதலிய ஸாமானிய காரியங்களையே செய்து வருகின்றனர். இவர்கள் சிவாலய ஜீர்ணோத்தாரணம் கும்பாபிஷேகம் முதலிய பதிபுண்ணியங்களைச் செய்வதில்லையோ வெனின். பதிபுண்ணியவுணர்ச்சியில்லாமலும், பதிபுண்ணியத்துக்கும் தாங்கள் செய்யும் ஏனையதர்மங்களுக்குந் தாரதம்யங்காணாமலும் "எல்லசெட்டி லேகா, ஏக லேகா" என்றதுபோல எல்லாவற்றையுங் குழறுபடையாக்குவதால், அது கனம் பெற்றிலதென்க. இந்தச் செட்டிமார்கடானப் படிச்செய்கின்றார்களோ வெனின், இர்ண்டு மூன்று தீக்ஷைகளைப் பெற்றுச் சைவர்களென்று பிரசித்தியடைந்திருக்கும் ஏனைய மரபினரும் அப்படியே செய்துவருகின்றனர். தங்களது மரபொழுக்கழினைத்தென்று சிஷ்யர்களுக்குத் தெரிந்து நடவாதபோது

அவர்கள் தமது ஆசாரியர்கள் பெருமையறிந்து அவர்களைப் பூசிப்பதில்லை யென்று நாம் வெறுத்துக் கொள்வதுதானெப்படி; ஆசாரியர்களைப் போஷித்தல் வேண்டுமென்றபடிச் சிஷ்யர்களுஞ் சீர்பெறவேண்டியது ஆவசியமாம். தாங்கள் சீர்பெற்றுத் தங்களாசாரியர்களையுஞ் சீர்பெறச் செய்வதை விட்டுப், பரதர்மங்களில் சைவர்களாகிய நம்மவர்தலைப்பட்டுக் கெடுதல் குலஸ்திரீயானவள்தான் பாதுகாக்கத்தக்க கற்பு இனைத்தென்றறியாமலும், தனது காதலன்பாற்செய்யத் தக்க பணிவிடைகளைச் சாமானியமாக்கி, அவனது காலின் கீழொதுங்கும் ஏவலாளர்களிடத்தில் அளவுக்கதிகமான பணிகளை மெய்யன்புடன் புரிந்தும் இல்லொழுக்கம் பூண்டுவாழு மீனநிலையோடுதானே சேரும் பெற்றியினதாமென்றறிக. சைவசமயிகளுக்கு விதித்த பதிபுண்ணியங்களை அவர்கள் செய்யாமலும் ஏனையோருக்கு விதித்த ஸாமானிய புண்ணியங்களைச் செய்தும் வருதல் வேரில் விடவேண்டிய நீரைத்தூறில் விடுவது போலப்பயனற்றதாய் முடியுமெனல்சித்தம். சைவர்கள் ஆதிசைவர்-மஹாசைவர்-அநுசைவர் - அவாந்தரசைவர் முதலிய சிவசம்பந்திகளுக்கே அன்னமளித்தல்வேண்டும், எல்லாத் தானங்களையும் அவர்களுக்கே செய்தல் வேண்டும். மேலே மஹாசைவப்பிரஸ்தாபஞ் செய்தோம், மஹாசைவராவார் வேதசிவாகமங்களைத் தழுவிநிற்போர். இவர்கள் வேதியரில் சிவாகமவிதிப்படிச் சைவஸம்ஸ்காரம் பெற்றவர்கள். இவர்கள் வேதசிவாகமங்களைப்பதி வாக்கெனத்துணிந்து இருடியர் செய்த மிருதிகளை அவற்றோடு விரோதியாதவழித் தழுவுவார்கள். இவ்வுத்தம வேதியர்க்குத்தானாதி ஸத்காரங்கள் செய்தலையாம் குறைகூறில மென்க. மேலேயாம் ஸ்மார்த்தர் என்று கூறியது சிவாகமங்களினும் ஸ்மிருதியுயர்ந்தது என்றும், சிவாகமம் வேதியர்க்கருகமல்ல வென்றும் சிவ வேதியர் தம்மிற்றாழ்ந்தவர்களென்றும் சொல்லிச் சிவசாத்திர நிந்தை சிவனடியார் நிந்தைகளிற்றலைப்பட்ட விப்பிரரையேயாம். இன்னோர் பசுபதிப்பெயரியதனி முதற்கடவுளோடு ஏனைய சில்லறைத் தெய்வங்களைச் சமமென்றுபாராட்டிச் சிவநிந்தையைப்பாலன்னமாகக் கொண்டுவாழ்தலாலிவர்களுக்கு பகரிப்பவர் செய்கையுஞ் சிவத்துரோகமாகவே முடியும். இதனுண்மை பின்வாக்கியங்களாலும் அறிந்தின்புறுவர் பெரியோரென்க.

அருணகிரியந்தாதி.

“ ஆனவர நல்குநதி யாயிரஞ்சென் றொடுகிலென்
தானம் பதினாறுந்தான் செயிலென்—ஆனனங்க
ளஞ்சுடையார் சோணகிரி யண்ணலை யெண்ணாத
நெஞ்சுடையார் பூதலத்தே நின்று.”

சிவஞானசித்தியார்.

“ பரனடிக் கன்பிலாதார் புண்ணியம் பாவமாகும்
அரனடிக் கன்பர்செய்யும் பாவமும் புணியமாகும்
வரனுடைத் தக்கன்செய்த மாவேள்வி தீமையாகி
நரர்தமிற் பாலன்செய்த பாதக நன்மையாய்த்தே.”

இந்தப் பிரமாணங்களாலே பரமபதியாகிய சிவபரஞ்சுடரைவிட்டுச் செய்யும் புண்ணியம் புண்ணியமாகாதென்பதே சித்தம். இப்பதி புண்ணியத்திற் றலையாயது சிவாலயத்திருப்பணி, அதிற் சிறந்தது கும்பாபிஷேகம், அதிலுஞ் சிறந்தது நித்திய நைமித்திகம், அதனினுஞ் சிறந்தது ஆதிசைவபூசை, இந்தப் புண்ணியங்களை மந்திரக்கிரியாபாவனைகளோடு முக்கரணங்களுமொத்துச் செய்தல்வேண்டும். இவற்றுள், ஆதிசைவபூசையானது தளிர், இலை, மலர், காய், கனி முதலியவற்றிற்குக் காரணமான வித்துப்போன்றதென அறியத்தக்கது. இவ்வருமையுணர்ந்து சிவபுண்ணியத்திற் றலைப்படும் பாக்யசாலிகள் வெகுசிலர். பிறரெல்லாம் பெருமைக்குத் திருப்பணி விஸ்தாரமாகச்செய்தும், மந்திர மூர்த்திகளாகிய ஆதிசைவர்களை வேலைக்காரராக வெண்ணியும், அவர்கட்குள் வேலைக்காரராயமர்ந்துள்ள ஏனைய விப்பிரர்களை அதிகமாக மதித்து அவர்களுக்குத் தானதருமங்களைச்செய்தும் கெடுகின்றனர். இது காலசுபாவமேயாம், இது என்போலுமெனின், நன்செய், புன்செய், சொர்ணாதாயம், தோப்பு, தோட்டம், பாய்கால், வடிகால் முதலிய சகல சமுதாயங்களும்; யாறு, குளம், குட்டைகளுமுள்ள நல்லகிராமங்களைப் பயிர்செய்து பெரும்பயனடைவதை யிழந்து, காடு, மேடு சூழ்ந்து பாய்கால், வடிகால், சொர்ணாதாயம், தோட்டம், தோப்பு. யாறு, குளம், குட்டைமுதலிய ஜலங்கணிரம்பாத அவலகிராமங்களைத்தேடியடைந்து முத்துலைபோட்டு மிகுந்த பாடுபட்டுப் பாட்டுக்குத்தக்க பலனடையாது அற்பபலனையடையும் செய்கைபோலு மறியத்தக்கது. அன்றியும், புண்ணியம்வழிவிட்டதனால், சிவாலயத் திருப்பணியிலிறங்கினவர் தம்முட்சிலர் விரைவிற் செய்து முடிக்காமலும், விரிவிற் புத்தியைச்செலுத்தி, அது முடிதற்குள்ளே சில சச்சரவுகளைக் கொண்டுவந்து போட்டுக்கொண்டு எடுத்த திருப்பணியைக் குறைவாக விடுத்தும், அதனால், கும்பாபிஷேகத்துக்குத் தடையுண்டு பண்ணியும், நித்திய நைமித்திகங்களை நிறுத்திவைத்தும் பல இடையூறுகளைத் தேடிக் குளிக்கப்போய்ச் சேறுபூசிக்கொள்வாரொத்துப் பாவங்களையார்ஜிக்கின்றனர். இதற்கெல்லாங் காரணம் சைவநூல்களைச் கற்றும், கற்ற பெரியோர்களைக்கலந்தும் சிவபுண்ணியத்தின்மகிமையறியாத குறைவேயாமென்றறிக. “ பெரியாரைத் துணைக்கொள் ” என்றருளிய அன்னையினது அமுதவாக்கைச் சிந்தித்து வாழ்வோரை இவ்வல்லலெல்லாந் தொடராவென்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்தோர் பதி புண்ணியத்திற் பதிந்த மனமுடையோராய், எவ்வித விடையூறும் நேராதபடி அதனைத் திருவருட்டுணையான் முடித்தும், முடிப்பித்துஞ் சிவப்பிரஸாதமெய்திச் சுகிப்பரென்க. இத்தகைய சைவஸாதனங்களிற் றலைப்படும் பெரியோர்பின்னுஞ் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஈண்டுச் சிறிது கூறுவாம்,

உத்தம சிவக்ஷேத்திரங்களில் குருபூசை மடம் ஏற்படுத்தல் வேண்டும். அதில், சைவசித்தாந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் நால்வரது திருநட்சத்திர சுபதினங்களிலும், ஏனைய நாயன்மார்களது திருநட்சத்திர சுபதினங்களிலும் அத்தியாவசியகமாய் அபிஷேக அலங்கார தூபதீபாராதனை மஹேசுவர பூசையோடு திவ்யோத்ஸவங்கள் நடத்திடல்வேண்டும். அன்றியும், பொருள் கைகூடினால் ஒன்பது நாயன்மார், ஸ்ரீசேக்கிழார்சுவாமிகள், சந்தானகுரவர்முதலிய சைவசித்தாந்தத் தலைவர்களுக்கு அவரவர்களது திருநட்சத்திர சுபதினங்களில்

மேற்கூறியவாறே திவ்யோத்ஸவங்கள் நடத்திவரலாம். இப்படிப்பட்ட புண்ணியகாலங்களில் மஹேசுவரராளாய் வரத்தக்க அடியார்களைச் சமயம், விசேடம், நிர்வாணம், ஆசாரியாபிடேகமுதலிய சைவ ஸம்ஸ்கார தாரதம்ய மறிந்து பூசித்தல்வேண்டும். அவர்கள் விபூதி, கண்ட ருத்ராக்ஷம், சிரசு ருத்ராக்ஷமுடையவர்களா யிருத்தல்வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களது திருவடிகளிலேயே பூவு நீருங்கொண்டு அர்ச்சித்து அன்னம் படைத்து ஆநந்திக்கவேண்டும். "பூண்பதற்குச் சண்டியினைக் கூசுமவர் தம்முகத்தைக் - காண்பதற்குக் கூசுமரன் கைத்து" என்னுந் திருவாக்கால் உருத்திராக்ஷ தாரணஞ்செய்யாதார் நிஷேதிக்கப் படுகின்றனர். ஆகையால், சற்சைவர்கள், மற்றச்சைவர்கள் முதலிய யாவரும் சிரசு, கண்டம் முதலிய இடங்களில் (விபூதியைப்போல) அத்தியாவசியம் உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்தே தீரவேண்டும். மற்றக் காலங்களில் தரிக்க நேராவிடினும் அவர்கள் மஹேசுராளாய் வரிக்கப்படுங் காலங்களில் கட்டாயமாய்த்தரிக்கவேண்டியது மரபாமென்றறிக. அவ்வாறு தரிக்கச் சம்மதியாதவர்களை (சிவசிந்நத்தை அவமதிப்பாகத் தள்ளுபவர்களை) நாம் பந்தியினின்றுந் தள்ளக்கூடாதோ; சைவ சாதனங்களை விழையாதவர்களைக் குறைகூறிய வாக்கியங்கள் வருமாறு :—

"பூதியணி யாதவர்கள் புந்தி சுடுகாடு
ஆதியர னமமுரை யாதவர் களுமர்
சோதிவிழி தந்தமணி தூயவுடற் பூணப்
பாதக ரெடுத்தவுடல் பன்றியுட லாமால்"—எனவும்,

"சதுர்வேத தரோவிப்ரோ - பூதிருத்ராக்ஷ வர்ஜிதஃ
தயாசண்டாள பாண்டஸ்தம் - ததாபாகீரதீஜலம்"

போந்தவற்றானுமுண்மை விளங்கும்.

இப்படி வைதிக நூல்கள் சைவசாதனங்களிழந்தாரை வர்ஜித்தலால், பூர்வ புண்ணியமுடையார் அவற்றைத் தழுவி வாழ்ந்தின்புறுவ ரென்க. அவர்களைப் பூஷிக்கும் வாக்கியங்களை இனியீண்டெழுதுகிறோம்.

"அணிவ தென்று முருத்திர னக்கமே
பணிவ தீசன் கமலப் பதங்களே
தணிவ தன்னோன றருமப் பொருளினே
துணிவ தெந்தை பிரான்றிருத் தொண்டினே"

"திருந்த நோற்ப சிவவிர தங்களே
பொருந்தச் சொல்வதப் புண்ணிய னைமமே
அருந்து கின்றதத் தொண்டரோ டாடியே
வருந்திச் செய்வதவ் வானவன் பூசையே"—அன்றியும்,

"முகேபஞ்சாக்ஷரீமந்த்ரம் - களேருத்ராக்ஷமாலிகா
பாலேபஸ்மத்ரிபுண்ட்ரச்ச - ஸருத்ரோநாதஸம்சயஃ"

என்னும் வசனமானது "எவனுடைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும், கண்டத்தில் உருத்திராக்ஷமாலிகையும், நெற்றியில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரமும் பிரகாசிக்கின்றனவோ, அவனை ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று துதிப்பதற்கு எவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லை" என்று தெரிவிக்கின்றது.

இவ்வுண்மைகளால் பஸ்மருத்ராக்ஷ ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர சிவ பூசைகளின் மகிமை இனிது வெளிப்பட்டது. பஸ்மோபநிஷத்து, ருத்ராக்ஷோபநிஷத்து எனப் பல வுபநிஷத்துக்களும் பஸ்ம ருத்ராக்ஷங்களைப் பிரதிபாதித்தலால் இவைகளைக் கைக்கொள்ளுவோர் வைதிகரும், கைக்கொள்ளாதவர்கள்வேதபாகியருமாயினது சத்தியமென்றறிக. மஞ்சள், குங்குமம், கழுத்தில் திருமங்கலியமில்லாதவள் அமங்கலியென்று நிஷேதிக்கப்படுவது போலப் பஸ்ம ருத்ராக்ஷாதி சிவசிந்நங்கள்தரியாதவர்கள் தியஜிக்கப்படுவரென்க. உத்தம சைவராயுள்ளவர்கள் பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரண மில்லாதவர்களுக்குத் திலமளவுபகாரமுஞ் செய்தல் கூடாதென்க. சிவக்ஷேத்திரங்களில் சைவராயுள்ளவர்கள் அன்னசத்திரங்கட்டி வழிப்போக்கர்களை ஆதரிக்கின்றார்கள். அது உபகாரமான காரியமேயானாலும், அவ்வுபகாரிகள் கவனிக்கத்தக்க விஷயமொன்றுளது, என்னெனின், சிவதரிசனார்த்தமாய் வரத்தக்கவர்கள் சிவ சிந்நங்களைத் தாங்கினவர்களாய் ஸ்வாமி தரிசனஞ்செய்து விட்டு அன்னசத்திரத்திற் புசித்தலால் அது ஸார்த்தகமேயாம். அப்படிக்கின்றி வழிப்போக்கர்கள் சோற்றுக்கில்லாமல் அன்ன சத்திரத்தில் வந்து தங்களால் அவர்களையாதரித்தல் ஸார்த்தகமாகா தென்க. பசி எவர்களுக்கும் பொதுவானதால் அவர்களையுமாதரிக்கலாமெனின், அவர்களைப்பஸ்ம மணியச்செய்தும், சிவாலயதரிசனஞ் செய்துவரச்செய்தும் அன்னமளித்துபசரித்தல் சால்புடைத்தாம். அப்படிச்செய்ய விசையாதவர்களை "தூரதோபரிவர்ஜயேத்" என்றபடித்தூரமாய் விலக்கவேண்டியதே உசிதமாம். "கண்ணுவாரேனு முனனைக் கைகுவியாராயினந்த, மண்ணுவார் நட்பைமதியேன்பராபரமே" என்று சைவப்பெரியோர் தூரமாக்கியவுறுதியையறிந்துகுணப்படுக.

சகலசமயாதிதாத்வைத சுத்தசிவ சந்மார்க்கம் பற்றிவாழத்தக்கவர்களுக்கே இவ்வுபதேசமன்றிப் புறச்சமயிகளுக்கன்றாம். சற்சைவர்களுக்குப் புத்திரர்களாய்ப் பிறந்தவர்தம்முள், பெரும் பாலார் அன்னியர்களுடைய சேர்க்கையால் தமது சமயவொழுக்கத்துக்கு மாறாய்த்திரிகின்றனராகையால், அவர்களையுத்தேசித்தே ஈதெழுதலாயிற்றெனவறிக. இவ்வுபதேசத்தைக்கடைப் பிடித்தொழுகத்தக்க சைவர்கள் இன்னுங்கவனிக்கத்தக்க விஷயமொன்றுண்டு, என்னெனின் எல்லாச்சைவமங்கலந்தழைப்பதும் ஆசாரியராலின்றியமையாதாகையால், சைவசித்தாந்த பரமாசாரியஸ்வாமிகள் நால்வர்திருவடியிலன்புபாராட்டி உய்திதேடவேண்டு மென்பதேயாம். "மூவர்பழிச்சுபாடலையோது" எனவும், "மொழிக்குமொழிதித்திப்பாக மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந்திருச்செவி" எனவும், "தித்திக்குஞ் சொல்லான் மருவுற்றபூம்பொழில் சூழ்வாதவூர்வள்ளல்" எனவும் அவ்வாசாரியர்கள் சைவப் பெரியோர்களாற்றுதிக்கப்பட்டவாறறிக. இவவாசாரியர்கள பது தேசமொழிகளாகிய தேவார திருவாசகங்களையும், இவர்களது திவ்ய சரித்திரங்களாகிய பெரியபுராணம் திருவிளையாடற்புராணம், திருவாதவூரடிகள்புராணம் முதலிய அரியநூல்களையும் நாடோறும் பாராயணஞ்செய்தும், படித்துப் பொருளுணர்ந்தும் இன்புறுவர் பெரியோரென்க. பத்திஞானங்களை விளைவிக்கு நூல்களிவைகளேயாம். இவற்றையநுஸந்தியாத போது அடியார்களது பெருமையும், ஆசாரியர்களது பெருமையும், அந்திவண்ணத் தமலனார் பெருமையுமறிவது துஸ்

ஸாத்யமாமெனவறிக. ஆகையால், சைவசமயிகளாவார் இவைகளைத்தாமநுட்டிப்பது மாத்திரமன்றித் தமது குழந்தைகளுக்கும் பாலியந்தொட்டநுஷ்டாநமுண்டாகச் செய்து சைவநலம் பெருக்குவது ஆவசியகமாம்.

உலகில் குருபக்தியானது சிவபக்தியினுஞ் சிறந்ததாம். "சிவனைவழிப்பட்டாரெண்ணிலிதேவர். அவனைவழிபட்டங்காமாறொன்றில்லை. அவனைவழிப்பட்டங்காமாறு காட்டுங் - குருவை வழிபடிற்கூடலு மாமே" என்று திருமந்திரங் கூறுகின்றது. இதனால், குருபக்தியினது ஆக்கப்பாடு வெளியாகியதுணர்க. உலகிலுபதேசகர்த்தர்களாய் வெளிவருங் குருமூர்த்திகளது பெருமைக்கே யெல்லைகற்பிக்க முடியாததாயின், உலகத்துக்கே குருவாயெழுந்தருளிய சமயாசாரியர்களது பெருமையையாம் அளவிட்டுரைக்குந் தரமோ? ஜகத் குருமூர்த்திகள் நால்வர்பரமாசாரியசுவாமிகட்டாமென்பதற்கு ஒரு நிதரிசனங்கூறுகின்றோம். "நாலுபேர் போனவழி நாம்போகவேண்டும்" எனவும், "நாலுபேர் என்னசொல்லுகிறார்களோ, அதை நாம் கேட்போம்" எனவும் எந்தமதத்தினர் கூறாதவர்கள்? எல்லாச்சமயிகளுக்கு மொப்பமுடிந்தவார்த்தையாகிய விதனை யோசிக்கின், நால்வர்களே யெல்லாச்சமயங்களுக்கும் பரமாசாரியர்களாயிடுதல் சித்திக்கின்றது. சைவசமயிகளுக்கு நேரே வெளிப்பட்டருளியும, ஏனையசமயிகளுக்கு அவ்வச்சமயாசாரியர்களை யதிட்டித்தருளியும் விளங்கும் பெருமையுடையாரெம் பெருமக்கள் நால்வர்பரமாசாரியஸ்வாமிகளென்றறிக. வேறு சமயங்களில் நால்வராசாரியர்கள் பிரஸ்தாபங் கேட்கப்படாமையாலும், நாலுபேர்சொன்னவார்த்தையைத் தட்டவெழுஞ் சமயிகளில்லாமையாலும் எமது சைவத்திருவாளர் பெருமையே உலகமுழுதும் வியாபித்ததறிக. இவ்வளவு பெரும்புகழ் நிறைந்த சமயகுரவர்களைச் சைவசமயிகளாகிய நம்மனோர் வந்தித்தும் வழிபட்டும் பிழைக்கும்வழி தேடலாகாதா? கிறிஸ்துவர்களைப் பார்க்கக்கூடாதா; மகம்மதியர்களைப் பார்க்கக்கூடாதா; அவர்கள் முறையே தங்கள் மதத்துக்குக் குருவின் பேரையே வைத்துக்கிறிஸ்தவமதம் - மகம்மதியமதம் என்று வழங்கிவரு மருமையைப் பார்த்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கிறது. இவர்கள் மாத்திரமேயன்றி மத்துவர்கள் தங்களது குருவின் பேரால் மத்வமதமென்றும் சங்கரமதஸ்தர் தங்கள் குருவின் பேரால் சங்கரமதமென்றும், பாஞ்சராத்திரிகள் தங்கள் குருவின் பேரால் இராமாநுஜ மதமென்றும் தத்தமதங்களைக் கௌரவித்திருக்கும் அழகும் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கின்றது; இப்படி எல்லா மதத்தவருங் குருபக்தியை நன்கு பிரகாசப்படுத்தி வரவும், நமது சைவசமயிகள் மாத்திரம் பரமாசாரிய பக்தி குறைந்தவர்களாய் மலின மடைந்திருப்பது பரிதாபமென்க. நிராதரவான சமயிகளெல்லாந் தங்களாசாரியர்களை வாயுவினது அவதாரம், சிவனது அவதாரம், சேஷனது அவதாரம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கவும், ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தப் பெருமான் ஸ்ரீமுருகக்கடவுளது அவதார மென்று வாழ்த்தியின்புறுதற்கு ஆட்சேபமென்ன? ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தப் பெருமான் முருகக்கடவுளவதார மென்பது சத்தியம். இவ்வுண்மை தேர்ந்து..

சைவ எல்லப்ப நாவலர்.

"சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறிலையதிற்
சார் சிவமாந்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லெனு நான்மறைச்
செம் பொருள்வாய்
மெய்வைத்த சீர்த்திருத் தேவாரமுந்
திருவாசகமு
முய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்பொற் றாளெம்
முயிர்த் துணையே"

என்றுகூறி ஆசாரியர்கள் பெருமையை வாழ்த்தினர். இதுவேயன்றோ சைவர்களாகிய நம்மனோர் கடைப்பிடித்தொழுகத் தக்கமாபாயுள்ளது? புறச்சமயிகளுக்கிருக்குஞ் சமயாபிமானம் நம்மவர்களுக்கில்லையேயென்னும் வருத்தமிகுதியாலேயே இவ்வளவதிகமாக வற்புறுத்தி யெழுத நேர்ந்ததென்க. புறச்சமயிகளுள்; சமணர்கள் விபூதிருத்ராக்ஷ முதலிய சைவசிந்ந முடையவர்களைக் கண்டால் கண்டுமுட்டு என்று வருந்தி மூன்றுநாள் ஆகாரமின்றிக்கிடப்பார்கள். அவர்களைக் கண்டோமென்று ஒருவர் சொல்லக்கேட்டால் கேட்டுமுட்டு என்றுவருந்தி ஒன்றரைநாள் ஆகாரமின்றிக் கிடப்பார்கள். சைவநிந்தைபுரிவதால் அவர்களை நாம் பாவிகள் துஷ்டர்களென்று குறைகூறினும் அவர்களது சமயாபிமானத்துக்கு ஆச்சரியப்படவேண்டியிருக்கிறது. எந்தச்சமயிகளாயினும், தங்களது சமயங்களை உயிரினு மினியவாக வோம்புவார்களாயின் அவர்களை அவலர்களென்று நாம்சொல்லமாட்டோம். கிறிஸ்தவர்கள் கோடிக்கணக்காக முதல்வைத்து, அதன்வருவாயைக்கொண்டு பாதிரிகளைப் பலதேசங்களுக்கு மனுப்பித்தங்கள் மதத்தைப் போதிப்பித்துப் பிற மதஸ்தர்களைத் தங்கள் மதத்திற்சேரச்செய்து சமயபரிபாலநஞ் செய்துவருகிறார்கள். இந்துக்களில் எண்ணிறந்தோர் பலரை இதுவரையில் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக்கியிருக்கிறார்கள். இவர்கண்மாத்திரமோ, பூர்வமகம்மதியர்கள் நம்மவர்கள் பலரைப்பிடித்து மொட்டையடித்துக் குரான் என்னுந் தங்கள் சமயநூலைக் கையிற்கொடுத்துத் தெருவில் தியங்கவிடுத்ததை அறியாதாரில்லையே, இவர்களே யன்றோ லப்பைகள் மாப்பிள்ளைமார் என்று பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றார்கள்? இவ்வாறு புறச்சமயிகளது சமயபரிபாலநம் நடைபெற்று வருவதை நமமவர் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்துவந்தும் கொஞ்சமேனுஞ்சைவாபிமானமின்றிக் காலம் போக்குதல் மிகப்பரிதாப மென்க. "இயல்பென்றுந் திரியாமல் அயர்வறச்செந்நியில் வைத்து ராஜாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமழகிதந்தோ" என்று ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் கூறினாராகையால், இயல்பென்றுந் திரியா நிலைமையினது சைவசித்தாந்த மென்று வெளியாயது இவைகளையெல்லாந் தெளிந்து நம்மனோர் சைவ பரிபாலநத்திற் சிறந்து இன்புறுமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

சூ. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

(இன்னும் வரும்)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆு செப்டம்பர்மீ 21௳ செவ்வாய்க்கிழமை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

எல்லாம் நான்கு.

(இது ஆங்கிலேய உண்மை விளக்க மொழிபெயர்ப்பு.)

ஏனை மூன்று, ஐந்து, ஏழுமுதலிய எண்களைப்போலக் கரந்த பொருண்மை யுடைத்தாகாது சொன்மாத்திரையானே பொருளை விளக்கும் ஆற்றலுடைய எண் நான்கேயாம். அது தன்னகத்தடக்கிய பொருள்களைத் தெளிவாய் விளக்குவதோடு, உலகமுழுவதுஉம் வழங்கப்பட்டுப் * பரவை வழக்குடையதாயும் உயர்ந்த நயமுடையதாயும் இருக்கிறது. மக்களுக்குள் இந்நான்கின் வழித்தாக வழங்கப்படும் பழமொழிகள் பலவுள; "அவற்றுள் நால்வர் கூடினது சபை" "நால்வர்வாக்குத் தேவர் வாக்கு" "நால்வரோ தேவரோ" என்பனவாகவரும் பழமொழிகள் மக்களுடைய தத்துவ வுண்மைகளினும், சமயவுண்மைகளினும், உலகநடையினும் மிக்குவழங்கப்பட்டுத் தலைமையுறுவதனால், பொருட்பாகுபாடனைத்தும் அந்நான்கினுள் அடங்கு மென்பது பெறப்படுகின்றது. முதலாக, நான்குவேதங்களுமே அதற்குச்சான்றாம். வேதமென்பன மக்களெல்லாருடைய அறிவுநிகழ்ச்சிகளையும் ஒருங்கேயடக்கியுள்ளன வென்பதூஉம், அத்தகைய வேதத்துக்குப் புறம்பாகவும் அவற்றிலில்லாதனவுமாகக் காணப்படுவனவானஞானமில வென்பதுஉம் நம்மனோர்க்கெல்லாம் உடன்பாடாம். அவை † பண்டாரம் போல யர்வர் சென்றெதை வேண்டினும் அவர் வேண்டிய அளவுக்கு அதையுதவும் நீர்மையவாம். எவ்வெவர் தன்மையுந் தம்வயிற்படுத்து அவ்வர் இயல்புக்கும் இயைபுடையவா யிருத்தலின், நோக்குவார் உருவம்; வடிவம், பிண்டம் முதலியவற்றை இருந்தபடியே காட்டும் ஆடியை அவற்றிற்குவமையாகக் கூறுவர் ஆன்றோர். ஆதலான், உகலமெல்லாம் தனக்குரியனவாக அவ்வேதங்களை யேற்றுக்கொள்ளுகின்றது. மக்கள் எல்லாரையும் பகுக்குமிடத்து செல்வமும் இன்பமும்எய்தவிரும்புவோரும், நல்லொழுக்கமும் வீடும் எய்த விரும்புவோருமென இரண்டு பிரிவினிலடங்குவர். இவ்விரண்டினையுமடைய விரும்பும் இருதிறத்தோரும் அவற்றையடைதற்குக் கருவியாக எடுத்தாளவேண்டியன அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனும் நான்குமேயாமென்று வேதம் உரைசகும். இந்நான்கனையும் அடையாதவர்கள், பொன்னுக்கும் வெள்ளிக்கும், ஆடுமாடுகளுக்கும் மழைக்கும், உணவுக்கும் அருந்துதற்கும், மனைவிக்கும்மக்களுக்கும், சுகத்திற்கும் வெற்றிக்கும் பாணன் கரைந்து இரத்தலை இருக்குவேதம் விளங்க உரைக்கவும் அதையறியாதவராப என்பதற்கு ஐயமில்லை. நன்மை யெய்தவிரும்பும் மக்களிற் பெரும்பாலார் கூறிய இந்நான்கினையும் எய்தவிரும்ப வேண்டியதே, ஏனெனில் எல்லாரும் ஞானிகளும் யோகிகளுமாக முடியாதாகலானென்க. ஆயினும், இநநான்கு பொருளையும் அடைய முயலுங்கால், எல்லாம் தன்னலத்தைக் குறித்துச் செய்யாதபடிமாத்திரம் நினைந்துகொள்ளல்வேண்டும். இப்போதே, நன்னெறியிற் பழகிப்பிறர்க்கு நன்றிசெய்தற்கண் கருத்துடையராய் கடவுட்குவேள்வி வேட்டலும் எளியோர்க்கு இடுதலுஞ் செய்தல் இன்றிவமையாதவாம். தீயராயினோரும், உலோபிகளும், மேங்குணமிலாரும் இந்நான்கு மக்கட் பேற்றையும் எய்தல் முடியாது. நம்மனோர்மறுபிறப்புண்டென நம்புவதூஉம் மக்களொழுக்கந் தவறுதிருத்தற்குப் பெருங் கருவியாதலையோர்க. இந்நான்கு மக்கட்பேற்றினுள்ளும் இறுதிக்கண்ணதாம் வீடுபேறு ஒன்றுமே உயர்ந்ததென்றும் ஏனை அறம் பொருள் இன்பம் என்பன கன்மகாண்டத்தினுற் கூறப்படும் வினைகளாயொழிதலின் அவைதாழ்ந்தவென்றும் ஞானகாண்ட விதிகளே விதந்துரைக்கும். ஞானகாண்டமும் நான்குபிரிவினது. ஒருவர் செல்வத்தாற்றுய்க்கும் இன்பத்தின் கண் உவர்ப்புற்று நன்மை தீமையிரண்டன்பாலும் ஒத்த அறிவெய்துங்கால், பொருளினுண்மையை அளந்தறியவும், அவற்றின் இயல்பறியவும், அவற்றையடைதற்குச் சாதனமறியவும், அங்ஙனமடைந்ததனுல் உண்டாம் பயனறியவும் விரும்புவரன்றே. இவை, வேதாந்த விசாரத்தில் பிரமாணம், இலக்கணம், சாதனம், பயன் எனப்பெயர் உறுவனவாம். சமயமுந்தத்துவமும் யாரானும் ஒன்றோடொன்று தலையிடுந் தன்மையவல்ல என்பதை நினைவு கூறவேண்டியது. ஆயினும், அதிகாரியின் இலக்கணம் இனிதுகூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விலக்கணம் நன்னெறிச் சேறலாம். நம்மனோர், தர்க்கம் தத்துவம் முதலியவற்றைப் பயிலுதற்குமுன் தன்மசாத்திரங்களிற் பழகவிதிக்கப்படிருத்தலானும் அது விளங்கும். நிற்க.

நாம் எடுத்தவிடயத்தோடு தொடர்ந்து செல்லுங்கால் பிரமாண இயலின்கண் நான்கு பொருள் கூறினும்; அவை, மாயையும், அந்தக்கரணமும், ஆன்மாவும், கடவுளுமாம். இவை நான்கும் மேலிருந்து ஒன்றுக்கொன்றுயர்வுடையவாய் அத்துவிதசம்பந்தமுடையனவாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என நான்கு கரணங்களிருக்கின்றன; சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியமென நான்கவத்தையுள; தூலம், சூக்குமம், காரணம், சுத்தம் என நான்கு சரீரங்களுள. இனிச்சர்தனங்களில் தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என நான்குள; இவற்றையே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ப. உலகமுழுதும் பரந்த சமயமெனப்படுவது இந்நான்கும் உடையனவாயிருக்க வேண்

* பரவை வழக்கு—உலகவழக்கு.

† பண்டாரம் உள்ள இடம்.

டும். இந்நான்குமே மக்கட்குதவப்பட்டன வென்பதூஉம், இறைவனுக்குத் தன்னை அடிமையாகவோ, பிள்ளையாகவோ, தோழனாகவோ பிறவாகவோ தந்திறத்திற் கேற்ப அவர்கள் வழிபடுதலேயவை யென்பதூஉந் தெளியவிளங்கும். முதற் குருவான தக்ஷிணாமூர்த்தியடி நிழற்கீழிருந்தார் சனகர், சனற்குமார், சனந்தனர், சனாதனர் எனும் நால்வரேயாம். பிற்காலத்தில், அந்நான்கு மார்க்கங்களையுங்காட்ட எழுந்தருளியோர் ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள், ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகள், ஸ்ரீமத் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் எனும் நால்வரேயாம். இவர்கள் இம்மார்க்கங்களை விளக்கவந்தவர்களே யொழிய இவர்களே மார்க்கிகள் அல்லர். அவர்களே உண்மைஞானிகள், உயர்ந்த தத்துவவுணர்ச்சி ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரத்திலும், உயர்ந்த அன்புடைமை ஸ்ரீமத் மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகந்தினுங் காணப்படும். முன்கூறிய நான்கு மார்க்கத்தோரும் முறையே எய்துவன சாலோக சாமீபசாரூப சாயுச்சியபதவிகளாம். பொதுவாகப்பார்க்குமிடத்து இறைவனை மும்மூர்த்தியாகவும் சிறப்பாகப்பார்க்குமிடத்து மூவரினும் மேலான நாலாவதாகவும் பெறுதும். இந்நாலாம் பொருளை ஏனை மூன்றனொடு கூட்டி எண்ணற்க என வேதம்விதிக்கும். உலகவொழுக்கத்தில் நான்கு சாதிகளும், நான்காசாரங்களுமிருக்கின்றன.

அதர்வசிகை உபநிடதம் பிரணவத்தை நான்காகப் பகுத்து ஒவ்வொன்றிற்கும் பலபொருள் கூறிவிரிக்கும். இக்கருத்துக்களையெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டி "மகின்மதோத்திரம்" என்பதில் ஒருசெய்யுள் கூறுகின்றது. "இரகசியமுள்ளதாய் மாறுதலில்லாததாயிருக்கும் ஒன்று அ உ ம் என மூன்றுங்கூடியதாம், அம்மூன்றும் மூன்றுவேதத்தையும் விழிப்பு, கனவு துயில் என்னும் மூன்று நிலையையும், துறக்கம் நிரயம் பூமியையும், பிரமன், விண்டு, உருத்திரனையும் குறிக்கும். நாசிவழிப்பிறக்கும் ஓசையால் கடவுளாகிய உன்னைக் குறிக்கும். நீயோ எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனாய் நான்காவதாயிருக்கிறாய், அம்மூன்றுங் கூடிய ஓம் ஒன்று கூடிய நின் ஒருருவத்தையே குறிக்கிறது" என்றது.

முற்றும்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞான போதக்காப்புச் செய்யுள்.

முன் தொடர்ச்சி.

இவ்வளவு விசேடங் கொண்டமையினும், "பொல்லார்" என்றது கொடியவர் என்றுபொருள்பயத்தலால் அந்தப்பொல்லாரை நல்லார் வணங்குதலசங்கதமாமெனின். அதனை விடுக்குதும். பொல்லாரைப் பொல்லாரே தழுவவுரியார். நல்லாருரியவராகாரென்பது ஸர்வஸம்பிரதி பந்நமாயினும் ஈண்டுப் பொல்லாரென்றது பாசவீக்கத்துக்குக் கெடுதி செய்கின்றவரென்றறிவித்தபடியாம். உயிர்கள் கன்மாறுபவம்பண்ணித்தொலைக்குங்கால் "ஓடியதேரின் கீழுயிர்போன கன்றாலே நீடுபெரும்பாவமின்றே நீங்குமென-நாடித்தன் - மைந்தனையுமூர்ந்தோன வழக்கே வழக்காக-நஞ்சனைய சிந்தை நட்டன்றாதர்-வெஞ்சினத்தா-லல்லலுறுத்துமருநரகங் கண்டுநிற்க, வல்லகருணைமறம் போற்றி" என்றுபகரிக்கும் பரனது மறக்கருணையைச் சிந்தித்தே "பொல்லார்" என்றுதுதித்தது மரபாயதென்க. அன்றியும், "நல்லகுருநாதனம்மைவருத்துவது கொல்லவல பொல்லாக்குணம்போக்க" என்றவநுபவவுரையுஞ் சால்புடைத்தாமாறறிக. மெலியவனொருவன் வலியதன் பகைவனுக்சஞ் சிக்கிடந்தான். அவனினும் வலியதன்னுடைத் தோழன் அந்தப் பகைவனைக் கொன்றான். பகைவனைக் கொன்றதனால் பொல்லானென்று தனதுதோழன் வெளிவரின், அதனால் வருங்குற்றம்யாது; இவ்வாறு வியவஸ்தைப்பட விசாரித்துணர்ந்த நல்லார் பொல்லாரிணை மலர் புனைந்து வாழ்ந்திடற் கிசையார்கொல்லோ; கூர்ந்து யோசித்திடுக. அன்றியும், பொல்லார் என்பது விக்னேசுவரர் என்று பொருள்படும். விக்னேசுவரர்=விக்னத்துக்கு ஈசுவரர் எனப்பொருள் விரிப்பின், விக்னத்தைச் செய்கின்றவர் என்பதே அதனுண்மைக் கருத்தாம். ஒருகருமந்தொடங்குமிடத்துத் தம்மை முதற்கண் வழிபடாதோர்க்கு விக்கினம் அல்லது இடையூறு விளைத்தலால் விச்கினேசுவரர் அல்லது பொல்லார் என்ற திவ்யநாமங்கள் சிறக்கம்பெற்று எஞ்சென்னியிற் பொறித்த இணைமலருடைய தந்திமுகத்தெந்தையை வணங்கியுய்வாமென்க. விநாயகரை முதற்கண்வழிபடாதோர் முட்டுப்படுமாறு சிவபெருமானே வரந்தந்தருள் புரிந்தனர். அதை நிலைப்பித்தல் வேண்டி அச்சிவபரஞ்சுடரே திரிபுர சங்கார காலத்து மூத்தபிள்ளையாரை வழிபட லொழிந்து இடர்ப்படலாயினாரென்க. இதனை "முப்புரமெரிசெய்த வச்சிவனுறை ரத-மச்சத்து பொடிசெய்த-வதிதீரன்" என்று திருப்புகழ் விரித்தார் தெரித்தவாறுணர்ந்திடுக. பின்னர், சிவனார் பிள்ளையாரை வழிபட்டு முப்புரம் பொடித்து முதன்மை யெய்தினாரென்க. நிற்க,

கல்லானிழலார் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியென்று மேலே தெரித்தாமன்றே; இந்த மூர்த்தியே ஆதிகுருமூர்த்தி. இவரதுபெருமையைக் குருஞானவாசிட்டம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது. "ஸ்ரீமதோதக்ஷிணாமூர்த்தேர்-வடமூலநிவாஸிநஃ, ஸர்வாசார்யஸ்யகோநுஸ்ய-தாசார்யச்சகிமார்க்தக:. நித்யசுத்தவிபுத்தாத்ம-நிஷ்டஸ்ஸ கருணாநிதி:, விஷ்ண்வாதீநாம் குரு:ப்ரோக்தோ-நதுதஸ்யக்வசித்குரு" என்று தொடங்கித்திருவாலின் கீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீதக்ஷிணா மூர்த்தியே ஸர்வாசார்யஸ்வாமியாயிருக்க அவருச்கு வேறே ஆசாரியர்யாவர். எதற்காக அவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும்; கருணாநிதியும், நித்யசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர் விஷ்ணுமுதலான சகலருக்குங் குருவென்று சொல்லப்படுகின்றாரே தவிர அவருக்கு மேலே யொரு குருவிருப்பதாக வோரிடத்திலுஞ் சொல்லப்படவில்லை என்று பிரகாசப்படுத்தியதோடு "உபதேஷ்ட்ருபதம்ப்ராப்தோ-தக்ஷிணாமூர்த்திரீச்வர:, தாரதம்யேந விஷ்ண்வாதி-நநுஜக்ராஹதத்பதே" என்று முடித்து, தாமுபதே

சிக்கும்படியான ஆசாரியஸ்தானத்தையடைந்திருப்பவராகிய ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியானவர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தாரதம்யமாக அந்த உபதேஷ்ட்ருஸ்தானத்தி லேற்பாடு செய்திருக்கிறார் என்று முடிவு கூறிய அர்த்த வைபவங்களைப் பரியாலோசிக்குங்கால் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியே ஆதிகுரு மூர்த்தியென்றும், ஸர்வாசார்ய ஸ்வாமியென்றும் இனிது வெளிப்படுகின்றது. உலகில் குருவாக வெளிப்படுகிறவர்களுக்கெல்லாம் இவருடைய அநுக்ரகமில்லாதபோது பயனில்லை. அஷ்டாதசவித்தைகளும் முதல் இவரிடத்திலிருந்தே பிறந்தன. அது பற்றியேவேதம் "ஈசாநஸ்ஸர்வவித்யாநாம்" என்று விதந்தோதியது அன்றியும், "அஸ்ருஜத்ஸர்வ சாஸ்த்ராணி - மஹாதேவோமஹேச்வர:" என்று பாரதம், சாந்திபர்வம் கூறியது. சிவபரஞ்சுடர் பரம்-அபரம் என்று ஞானங்களை வெளிப்படுத்துங்கால் குருவென்னுந் திவ்யாபிதானம் புனைந்திடற்குரியார். அந்தக்குருத்வப்பிரகாசம் ஸ்ரீதக்ஷிணா மூர்த்தமாகிய சிவமூர்த்தத்தினிடத்திலேயே யினிது நிலைத்தலாலும், காலஸம்ஹாரமூர்த்தமாகிய சிவபரஞ்சுடரால் சிரஞ்சீவித்வமெய்திய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயரை எதனால் நீர் சிரஞ்சீவியாயிருக்கின்றீரென்று ஒருகால் சௌனகாதிகள் கேட்கையில், எதனால் தக்ஷிணாமுகரான சிவபெருமான் அபரோக்ஷமாக ஸாக்ஷாத்காரப்படுவரோ, அதுவே பரமரஹஸ்யமான சிவதத்வஜ்ஞானமென்றறியத்தக்கது, அதனாலேயே நான் சிரஞ்சீவியாயிருந்து கொண்டு ஸ்வானுபூதிமானா யிருக்கிறேனென்று விடையுரைத்தாரென்று "ப்ரஹ்மாவர்த்தே மஹாபாண்டீர வடமூலே" என்று தொடங்கி ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி யுபநிஷத்துக்கூறியதாலும் நமது சுவேதவனப்பிள்ளையார் கல்லானிழலாரைத் துதித்த நலமீதென வெளிப்பட்டது. சர்வசாஸ்திர வக்த்ருத்வமும், ஸர்வஜ்ஞானமுமுடைய எமது சுவாமி (தக்ஷிணாமூர்த்தி) குருபரம்பரைகளை யுண்டுபண்ணுங்கால் அவைபலபடியாயிருக்கும். ஈண்டு அவர் விநாயகரைத்தந்தா ரென்பது குருவாகத்தந்தருளினாரென்பதையே குறித்தவாறாயிற்று. இவ்வாறு பொருள்கொள்ளுங்கால் "கல்லானிழலாரருளிய பொல்லார்" என்பதற்கு ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியாவார் எமக்குக் குருவாகத்தந்தருளிய விக்னேசுவரர் என்று பொருள் கோடல் ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாம். விரிக்கிற் பெருகும். ஒருவாறு காப்புச்செய்யுள் முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவானைக்காவுலா.

முன்பத்திரிகையின் பிழைதிருத்தல்.

68-ம் பக்கம் வலப்பாகம் 11-ம் வரியில்
தவளக்கனி யென்று திருத்துக.

அங்கம் பிரியா வகிலாண்ட நாயகியே
எங்குஞ் சிவரூப மேயன்றோ—செங்கையினால்

ஆத்திமுடி யோனைநீ யாமென்றே பூதலத்தில்
மூர்த்திகரித் தேத்த முறையெனனப்—பூத்தடத்துத்

தண்டுறையி னின்றுமையா டன்கோவைக் கங்கையுடன்
கண்டுபிடிப் பாள்போற் கரபற்பங்—கொண்டு

திரட்டத் திரண்ட செழுநீர்த் திரளா
யருட்டக்க வெண்ணாவ லானான்—திருக்கோயில்

சேர்ந்தருளி வீற்றிருக்குஞ் சீர்ச்சம்பு நாதனெனுங்
கூர்ந்த திருநாமங் கொண்டபிரான்—சார்ந்தவுமை

பேருவகைதோன்றப் பிரியா தனேகநாட்
சீருளம காபூசை செய்ததற்பின்—ஊரின்

திருநாமந் தானுமமு தீச்சுரமே யாகப்
பெருஞானம் போதித்த பெம்மான்—நிருதி

திசைதழைக்கப் பின்னிரக்கஞ் செய்யும் பெருமா
னிசைதவத்தா லெவ்விடநீண் டென்றுந்—தசையுடலம்

வீங்கவரம் பெற்ற விருத்தா சுரனையிகா
வாங்கிய * வீராத்திக்கு வானவர்கோ—னேங்கித்தன்

நாமத் தடங்கண்டு நாளுந் தொழப்பழைய
வாமத் துறக்கம் வழங்கினான்—காமச்

சமிர நிமிருந் தணலிதவன் செய்ய
நிமிரு மொளிகாட்டி நின்றோன்—கமலபதி

புட்கரணி கண்டுதவம் பூணப் பொலன்சோதி
மட்கலில் லாத வரந்தந்தோன்—உட்கும்

மதிதனது பொய்கை மருங்குதவஞ் செய்ய
அதிக வினைதீர்த்த வம்மான்—உததி

பருகி யுமிழ்முனிவன் பாரொக்க நிற்க
வருபொழுது பூசிக்க வாய்ந்தோன்—பிரமகிரி

நின்று குறுமுனிகைந் நீங்கநெடுங் காவேரி
யன்று தொடங்கி யலைக்கரத்து—மன்றல்

மலர்சிதறி வந்துதொழ வாணதிமுன் னான
பலநதியும் வந்து பணிய—நிலைநின்ற

காட்சிக் கதியருளிக் கண்டுகலந் தாடினர்தம்
நீட்சித் துயராறுமி னீரொன்றோன்—ஆட்சிமலைக்

கண்ணுதற்கு விண்ணோர்தங் காவின் மலர்பறித்து
நண்ணுதற்குப் போனகண நாதர்களி—லெண்ணும்

வனப்புட்ப வந்தனு மாலிய வானும்
இனப்புட்ப மாமுடி யேந்துஞ்—சினத்தினால்

தம்மிற்றுஞ் சாபித்துச் சாரவரன் சம்புதலத்
தெம்மைப்பூ சித்துய்ம்மி னென்றுவிட—அம்முறையே

---

* வீரகத்தி—விகாரம்.

வெள்வரையிற் புட்பவந்தன் வெள்ளானை யாய்ப்பிறந்து
வள்ளலைவெண் ணாவல்வாய் வந்திறைஞ்சத்—துள்ளிய

மாலிய வானுமுரு மாறிச் சிலந்தியாய்க்
கோலியவெண் ணாவற் குடிகொண்டு—நூலிழைத்து

நாதன் சடாமுடிமே னாவற் சருகுதிரா
ஏதங் கெடப்பந்த ரிட்டுவரப்—போதகங்கண்

டங்கையாற் றள்ளிநீ ராட்டியருச் சித்தேகப்
பொங்கர்வா ழுஞ்சிலந்தி போதமுனிந்—திங்கொளித்து

யானிட்ட பந்த ரிதுவோ தவிர்ப்பதென
மானிட்டை வேழம் வருமளவுந்—தானெட்டி

வெய்த்திருந்தநஞ்சமென மீன்மிடற்றிற் றூண்டிலெனப்
பொய்த்திருந்து பூட்கை புகப்பொறு—தத்திறலின்

மிக்க களிறலறி வீழச் சிலந்தியுமங்
கொக்க விறப்ப வுமைபாகர்—அக்கணத்து

வாரு மெனவெழுப்பி வாரணத்துக் கப்போதுஞ்
சேருஞ் சிவலோகச் சீரருளி—ஊரின்பேர்

ஆனைக்கா வாக்கி யருளச் சிலந்தியடி
யேனைக்காப் பின்புநா னிப்புவிக்குக்—கோனாகி

நின்னடிமை செய்யவரு ணீயென்ன மாலியவான்
சொன்னபடி தில்லைவாய்த் தொல்லைமுடிச்—சென்னி

யினிய சுபதேவ னேந்தெழிற்றே டோய்ந்த
வனிதையரிற் புட்பவதி வாழத்—தனிமகவாய்ப்

போதுவித்துச் செங்கண னென்னும்பேர் பூண்பித்துச்
சோதி மணிமகுடஞ் சூட்டுவித்துப்—பாதவத்தாள்

தன்னினூற் பந்தரிட்ட தானத்திற் றூனுறையப்
பொன்னினாற் கோயில் புதிதமைப்பித்—தின்னமொரு

தந்திபுகா வாயிலுந் தக்கநவ தீர்த்தமா
மந்த மடவா ரனவரதஞ்—சிந்தித்துச்

சேவிக்கு மெல்லைத் திருச்சா லகநவமு
மாவித் தகநிருத்த மண்டபமு—நாவற்

றருமுனிக்குஞ் சுற்றெலாந் தங்குகட வுட்குந்
திருவிருப்புந் தேருந் தெருவும்—அரனுந்

திருக்கோ புரநிரையுஞ் செய்யக்கண் டைய
வருட்கோலி முத்தி யளித்தோன்—விருப்பஞ்

சுரந்த சிலந்திமுடி சூட்டும் பெருமான்
பெருந்திருவெண் ணாவற் பெருமான்-கருந்துளவோன்

சேதுவிற் செய்த சிவபூ சையிலகன்ற
பாதகத்துக் கொன்றுகால் பாருறு—போதுதலுந்

தன்னுமைத் தாற்ப்ரதிட்டை சந்நிதியிற் செய்திறைஞ்ச
வன்னான் வினைதீர்த் தருளினேன்—இந்நகரில்

மண்ணுஞ் சிவலிங்க மென்றஞ்சி வாராமற்
பண்ணுந்து சொன்மூவர் பாங்காகக்—கண்ணுற்று

நின்றேத்து பாக்கொண்டோ னீடென்பு பன்மலராய்
நன்றேத்து ஞான நகரினேன்—அன்றுரகன்

மங்கைக் களித்த மணியாரங் காவையுமை
பங்கற் கமையும் பரிக்கவென—நங்கை

பொருந்தா திருப்பவது பொன்னி நீ ராழத்
திருந்தார் தொழுகழற்காற் சென்னி—பராஞ்சுடரே

கொண்டருணீ யென்னப்பொற் கும்ப நீ ரோடுவரக்
கண்டருளித் தாமணிந்த காரணத்தா—லெண்டிசையோ

ராரம்பூண் டானென் றழைக்கும்பேர் பூண்டான்விண்
ணாரம்பூண் டான்பன் னகம்பூண்டான்—பாரிற்

பணிவார் பிறப்பறுக்கும் பாதத்தான் வெண்ணீ
றணிவா னனைத்துலகை யாள்வா—னிணையில்லான்

தேவர் குலக்கொழுந்தா திப்பெருஞ் செல்வனியல்
நாவலன் றூது நடைப்பெருமான்—சேவுடையான்

சோமநா தப்பெருமான் சோதிமறை தேடரியான்
காமனு கங்கடிந்த கண்ணுதலான்—சேமமாந்

திக்காடை யாங்சந்த்ர சேகரன் தில்லையுளா
டிக்காட் டியபின் னிணையழகன்—அக்கு

மணியி னழகன் வசந்த னழகன்
அணியும் பணியி னழகன்— * துணராஞ்

சரனழகுக் காகந் தழலாகப் பார்த்த
அரனழகுக் காருமொவ் வாதான்—பரமன்

சிறக்குந் திருச்சா லகத்தொளிர் தேவேசன்
கறைக்கண்ட னென் னுனைக் கன்று— † நிறக்கின்ற

மாபெருவெண் ணாவல் வடநா வலிற்கிளரக்
கோபுர மேருநெடுங் குன்றேய்ப்பத்—தீபவொளிச்

சீரா லயமுந் திருநீறிட் டான்மதிலு
மூரான துங்கயிலை யொப்பாகப்—பேராது

---

* துணராஞ்.சரன் அழகு உமக்கு ஆகும் தழலாகப்பார்த்த என்றுபிரித்து காமன் அழகு கெட்டு உடல்வேக விழித்தருளிய வென்க.

† 'நிறக்கின்ற' என்பது முதல் 'மழநாடன்' என்னுந் துணையு மொருதொடர். இதிற் காட்டிய வுவமை மிகவு மருமையானது.

தன்னிருபாற் பொன்கொழித்துத் தாவுங்கனதரங்கப்
பொன்னிநதி சம்புநதி போலோங்கத்—தன்னகர்சூ
ழிப்பதியு மிந்நாரு மிந்த்ரபதி முன்னுன
வப்பதியு மச்சுரரு மாமென்ன—மெய்ப்புலவோர்
மேதகு வித்யா தரரின் மிகவிளங்க
மாத ரரம்பையரில் வாழ்வுபெறப்—பாதவங்க
ளண்டர்தரு விற்ருேன்றி யாடகத் தெய்வீக
மண்டலமொப் பான மழநாடன்—திண்டிறலான்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

மக்கள் யாக்கை நிலைமை.

வினு.—உயிருள்ள பொருள்களுள் மக்கட்கு மாத்திரம்
உருவம் மேல்நோக்கியதாயிருக்க வேண்டிய தென்னை?

விடை.—1. அவ்வாறிருப்பது இறைவனுக்கு விருப்பமுள்
ளதாயிருக்கலாம். என்னும் இவ்விடையினுல் வினுக்களனை
த்தும் எளிதில் விடுக்கப்படுவனவாய் இருத்தலின், இஃது
இயைபுடைத்தாயினும், இதனினும் வலிய விடை கூறுதல்
இன்றியமையாதது; ஆதலால், 2. உலகில் பெரும்பாலும்
ஒருவினைசெய்வோர் அவ்வினையை முதன்முறை திறமற்ற
தாகவும் அதன் பின்னர்த் திறமுடையதாகவும் செய்தல்
கண்கூடாயறிதுமன்றே. அதுபோல இறைவனும் முதலிற்
படைத்த விலங்கினத்திற்குக் கீழ் நோக்கும் உருவையும்,
அஃதொழிந்த மக்களினத்திற்கு மேல்நோக்கும் உருவை
யும் அமைத் தருளினன் என்றறிக. விருக இனம் மறிந்த
உரு வுடையவா யிருத்தலின் ‘விலங்கு’ எனப் பெயர்
போந்தது மறிக. 3. இவ்வாறன்றி, உலக வின்பங்களை
யெல்லாம் நிலைபேறிலவென வெனக் கழித்து, நிலையுள்ள
வீட்டின்பத்தை யெய்தற்குக் கருவியாயமைவது மக்கட்
பிறப்பேயாதலினுலும், அத்தகைய மேலான வின்பத்தை
அடைதற்கு மேல் நோக்கிய பார்வையே வேண்டுதலினுலும்
அப்பிறப்புடைய உயிர்கட்கு மேல்நோக்கிய உருவையும்,
இவ்வாறன்றி அறியாமையின் வயப்பட்டு மேற் செல்லா
அறிவுடைய விலங்கினத்திற்கு இவை இத்தன்மைய வா
தலை விளக்குதற் பொருட்டுக் கீழ்நோக்கு உருவையும்
இறைவன் படைத்தா னென்று கோடலுமாம். 4. அறிவு
டைய மக்கள் விண்ணவரையொத்து இறைவன் அடிசேரும்
பருவமெய்தலின் அங்ஙனம் மேல்நோக்கும் உருவைப்படை
த்தார் என்றலுமாம். 5. மக்கள் யாக்கை உலகவமைப்பில
க்கணத்தை உடையவாயிருத்தலின் அவ்வாக்கையையுடைய
மக்கள் பிற உயிர்களை ஏவ, அவ்வேவலுக்கு அவ்வுயிர்களும்
உள்ளாகின்றன. 6. ஒவ்வொரு பொருட்கும் அவற்றின்
இயக்கத்திற்கு யேற்க உருவம் வடிவம் முதலியவை அமை
ந்திருக்கின்றன. விசும்பிற்கு வட்டவடிவும், தீப்பிழம்பிற்குக்
கூம்பிய உருவும், அமைந்திருப்பதுபோல மக்களும் இறைவனு
டைய வியத்தகு தொழில்களை யெல்லாம் அறிந்து உய்யுமாறு
அவர்களுக்குச் செவ்விய உருவம் அமைந்ததென்று அறிக.

வினு.—மக்களின் தலைகள் மயிருள்ளனவா யிருத்த
லென்னை?

விடை.—மக்கட்கு அழகுசெய்வன குஞ்சியேயாம். இக்
குஞ்சி அங்ஙனம் அழகு செய்வதூஉமன்றி தூய்மை செய்யப்
படும் மூளையின் கழிவுகளாய் அம்மூளைக்குப் புறத்திலுள்ள
தசையின் நுண்ணிய துளைகளின் வழியாக வெளிவந்து காய்
ந்து கரிய நிறத்தொடு தோன்றுகின்றது. மக்கள் யாக்கையி
லுள்ள உலர்ந்த உறுப்புகள் யாவற்றினும் மயிரொன்றே மிக
வுமுலர்ந்ததென்பது என்பை யுண்ணும் நாய்க்கும், கல்லை
யுண்ணும் தூதுணம் பறவைக்கும் முறையே அவ்வென்பும்,
கல்லும் செரிப்பனவாக, மயிர் இறகு முதலியன செரிக்காமை
யின்கண் வைத்துக் கண்டுகொள்க. அங்ஙனஞ் செரிக்காமை
யென்னை வெனின்? அவற்றின் அகட்டில் உள்ளதீ அம்மயி
ரை அழிக்குமாற்றலிலாவாறு, அவை யுலர்ந்திருத்தலின்
என்க. 2. மூளை மூன்று வழியில் தூய்மை செய்யப்படு
கின்றது. அவை கண்ணிற் பீளையாகவும் நீராகவும், மூக்கில்
சளியாகவும், தலையில் மயிராகவுமாம்.

வினு.—ஏனைய உயிர்வருக்கங்களினும்மக்களுக்கு மாத்திரம்
நீண்ட தலைமயிர் இருத்த லென்னை?

விடை.—மற்றைய உயிர்வருக்கங்களினும் மக்களுக்குநொ
ய்ய மூளையிருத்தலால் அதனினின்றும் மயிர் முளை தோன்றி
நீண்ட மயிராக மாறுகின்றது. 2. அதுவல்லாமலும், மக்
களுக்குள்ள மூளைக்கழிவுகள் கொழுமையுள்ளனவா யிருத்த
லின் அவை யெளிதில் உலர்தலின்றி நீண்ட மயிர்வளர்தற்கு
உதவியாயிருக்கின்றது. விலங்குகளுக்குள்ள மூளைக் கழிவு
கள் எளிதில் உலர்தற்றன்மையுடையவாயிருத்தலின் அவற்
றின் மயிர் நீட்சியாக வளர்கின்றில.

வினு.—ஏனைய உயிர்வருக்கங்களின் தோலில்மயிர் ஆழ்ந்து
வேரூன்றுதனவாகவும், மக்களின் தோலில் மாத்திரம் அது
ஆழ்ந்து வேரோடுதல் என்னை?

விடை.—மக்கள் ஆக்கையில் அது வளர்தற்கேற்ற பொருள்
மிகுதியாயிருத்தலின் அவ்வாக்கையில் ஆழ்ந்து வேரோடி
வளர்கின்றது. இதுபற்றியே மற்ற உயிர்களின் தோலின்
றன்மைக்கேற்ப மயிர் வளர்ச்சியும் அமைந்திருக்கிறது. மக்
கள் ஆக்கையில் வடு-அல்லது தழும்பினுல் அன்றி மயிரின்
தன்மை வேறுபடுதலிலதென்பது கண்கூடா யறியப்படும்.

வினு.—ஆண் பிள்ளைகளினும் பெண் பிள்ளைகளுக்கு மயிர்
நிகளமாயிருத்த லென்னை?

விடை.—ஆண் மக்களினும் பெண் பிள்ளைகள் தண்ணிய
யாக்கை உடையராயிருத்தலினுலும், கோழைப்பொருள் மி
குதியுடையராயிருத்தலினுலும், மயிர்வளர்ச்சிக்கு அது-(கோ
ழை) கருவியாயிருத்தலானும் அவர்களுக்கு மயிர் நீண்டுவளர்
கின்றது. அதன்றியும் இக்கோழைப்பொருள் மகளிர்க்கு
ஆண்மக்களினும் அதிகமாக அவர்கள் உள்ளுறுப்புக்களில் பெ
ரும்பாலும் மாதவிடாய்க்காலங்களில் சுரந்து மேலேறி மயிர்
வளர்தற்குதவி செய்கின்றது. 2. மகளிர்க்கு மோவாய் மயிர்
இல்லாமையால் அது வளர்தற்குரிய கோழைப்பொருளும் தலை
மயிர் வளருமிடத்திற்சென்று அதுவளர்தற்குதவியாகின்றது.

இதில்வந்த அருஞ் சோற்களுக்குப் போருள்.

மக்கள் - மனுஷர். யாக்கை - தேகம். உயிருள்ளபொருள் - பிராணி. இறைவன் - கடவுள். இயைபு - சம்பந்தம். விடை - சமாதானம். இன்றியமையாமை - அவசியம். பெரும்பாலும் - அதிகமாக. வினை - தொழில். முறை - தரம். கண்கூடு - பிரத்தியட்சம். அறிது மன்றே - அறிகின்றோ மல்லவா. விலங்கு - மிருகம். விருகம் - மிருசம். மறிந்த - குறுக்கான. போந்தது - வந்தது. வீட்டின்பம் - மோட்சானந்தம். எய்தல் - அடைதல். கருவி - காரணம். வயப்பட்டு - வசப்பட்டு. கோடல் - கொள்ளுதல். விண்ணவர் - தேவர். அங்ஙனம் - அப்படி. இயக்கம் - அசைவு. விசும்பு - ஆகாயம். தீப்பிழம்பு - நெருப்புச்சுடர். வியத்தகு - ஆச்சரியப்படத்தக்க. உய்தல் - பிழைத்தல். செவ்விய - நேரான. குஞ்சி - ஆண்மயிர். தூய்மை - பரிசுத்தம். தசை - சதை. என்பு - எலும்பு. அகடு - உள் வயிறு. ஏனைய - மற்றைய. நொய்ய - மிருதுவான. தண்ணிய - குளிர்ந்த.

வேலாயுத தேசிகர்,
திருக்கழுக்குன்றம்.

குறிப்புகள்.

மதுரைத் தேவஸ்தானத்தில் மானேஜர் வேலை காலியாயிருப்பதை அவ்விடத்தில் ஐகோர்ட் ப்ளீடர் ம-௱-௱-ஸ்ரீ நாகலிங்கம் பிள்ளை யவர்கள் அங்கீகரிப்பது உசிதமென்று அநேகரபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். அவர் சிவநேச மிகுந்தவராயும், நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்தவராயும், யாவரும் விரும்பத்தக்க விதமுடையவராயும் விளங்கலால் அவரை யேற்படுத்துவது சிவதருமங்களொழுங்காக நடைபெறுதற்கு உபகாரமாயிருக்கும். இதைக்கோயில் கமிட்டி மெம்பர்கள் ஆலோசித்து யுக்தம்போற் செய்வார்களென்று பிரார்த்தித்துத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.—சென்னை சைவசித்தாந்த சபையார்.

*　　*　　*　　*

தத்துவ சாத்திரக்கல்வி.—ஸ்ரீ கோவிந்தசார்லு அவர்களால் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்ட துண்டுப் பத்திரிகையைக் களிப்பொடு படித்தோம். அதில் அவர் இவ்விஷயத்தை மேனாட்டாராலும் நம்மனோராலும் தியாசாபிக் சங்கத்தாராலும் அறியப்பட்டபடி தருக்கிக்க விரும்புகிறார். அப்பத்திரிகை முற்காலத்துப் அபிப்பிராயம் முதல் தற்காலத்திய அபிப்பிராயம் வரையில் தொடர்ந்து பேசுகின்றது. இவ்விஷயம் பெரும் புத்தகங்களாக எழுதப்படும் விரிவுடையதாயினும் இத்துண்டுப் பத்திரிகை அதைச்சுருக்கித் தெளிவாகவும் கவரத்தக்கதாகவும் விளக்குகின்றது. அவர் இதுபோல் இன்னும் பல விஷயங்கள் எழுதுவாரென்று எதிர் பார்க்கிறோம்.

*　　*　　*　　*

பாணினி முனிவர் அஷ்டத்தியாயி, அ-வது பிரிவு*—சிவ சங்கீதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர் ஒப்பில்லாத இவ்வரிய நூலை ஆங்கிலத்தில் மிகப் பிரயாசையோடும் பணச்செலவோடும் மொழிபெயர்த்து வருகிறார். வேத உபநிடதங்களைக் கற்க விரும்பும் மாணவகர் அனைவருக்கும் இப்புத்தகம் மிகவும் இன்றியமையாதது. இந்நூலைப்பற்றி மாக்ஸ் முல்லர்பண்டிதர் "எந்தப்பாடையிலும் பாணினி முனிவரது இலக்கணநூல்கள் எட்டுக்கும் ஒப்புடையனவில்லை" என்றுரைத்துத் தான் வடமொழிக்கல்வி பயிலுங்கால் இத்தகைய அரிய மொழிபெயர்ப்பு நூல் கிடைக்காமைக்காக மிகவும் வருந்துகிறதாகவும் விளம்பினார். இது, எட்டாய்மடித்த உயர்ந்த கடிதத்தினால் 2000-பக்கங்களுடைய எட்டுப் புத்தகங்களாக முடிவுபெறும்; இதில் ஐந்து புத்தகங்கள் ஏற்கனவே வெளிப்பட்டுவிட்டன. சந்தா முன்பணமாக ரூபா 20. ஒரு புத்தகத்திற்கு ரூபா 3. இவ்வரிய வேலையை மேற்கொண்டவரை நமதரசர்களும், ஜமீன்தாரர்களும், வடமொழிக் கல்வியின்பால் அபிமானமுடையோரும் ஊக்கமுறுத்தற் பாலர்.

* பெனாரிஸ் கண்டோன்மெண்ட், பாணினி ஆபீஸில் வடமேற்கு மாகாண முனிசீப்தார் ஷ்ரிஷ் சந்தர்வாசு பி-எ. அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

*　　*　　*　　*

குரோமோபதி:—சென்னைச் சத்துவசாதனிப் பத்திராதிபர் T. A. சுவாமிநாதையரால் வியாதிகளைப் புதுமுறையாக நீக்கும் விஷயத்தைப் போதிக்கும் ஆங்கிலநூலைக் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் 'கேஸ்' என்ற ஆங்கிலவார்த்தை எளிதில் நீக்கக் கூடியதாகவும் பலவிடத்தும் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் இந்நூல் சாதாரணமான வெள்ளைத் தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதை மொழிபெயர்த்தவர் கருத்துலாபமடைதற்கல்லாது, (நாம் அதை முழுவதும் நம்பாவிடினும்) தான் வியாதியால் வருந்தும் மக்களுக்கு நன்மை செய்யுமென்பது அவரது நம்பிக்கை. இந்நூல் பல சுதேச வைத்தியர் கைகளில் இருப்பதும், அவர்களில் ஒருவர். இதில் கூறப்பட்டன சில விஷயங்களில் நன்மையாகவே காணப்படுகின்றன வென்பதுங் கண்டோம். இதன்விலை அணா 8.

*　　*　　*　　*

திரிசிரபுரம் சைவசித்தாந்த சபையின் பன்னிரண்டாவது வருஷ மகோற்சவத்தைப் பற்றிய முழு அறிவிக்கை வரப்பெற்றோம். நமது சைவ சமயத்தினும் அதனாற் கூறப்படும் தத்துவ சாத்திர வுணர்ச்சியினும் நம்மனோர் பெருக்கமுற்று வருதற்குப் பெருமுயற்சி செய்து வருகிறார்கள். சபை அடியார்கள் அனைவரும் மலைக்கோட்டை நூறுகால்மண்டபத்தில் இளமதிய முகிழ்த்தசடைப் பெருமானை வழுத்துதற்கும், தத்துவக்கல்வி பயிறற்கும், பிரசங்கித்தற்கும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒருங்கு குழுமுவார்கள். அவர்கட்கு விஷயங்களைத் தெரிவிக்கவும் பிரசங்கிக்கவும் ஒரு பண்டிதர் இருக்கிறார் அவர்கள் ஒரு புத்தகலைபிரேரி வைத்திருக்கிறார்கள். சைவசமயாசாரியர்கள் திருநட்சத்திரங்களிலும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் திருநாட்களிலும் கடவுட் பூசனை செய்வதோடு ஏழைகட்கு உணவுங் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் வைத்திருக்கும் வரவு செலவுக் கணக்கு முறைகளும் மிக நன்றாயிருக்கின்றன. சேமநிதி யாக்க ரூபா 200 வைத்திருக்கிறார்கள். இதுவல்லாமலும், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் ஒரு சமயப்பள்ளிக்கூடம் நடத்திவருகிறார்கள். அதன் விஷயத்தை நோக்குங்கால் அது நன்றாய் நடத்தப்படுகிறதென்று தோன்றுகிறது. முதல் வகுப்பில் 45-மாணவகரும், இரண்டாவது வகுப்பில் 58-மாணவகரும், மூன்றாவதில் 35 மாணவகரும் பிரதமமானதும் 4-வது மானவகுப்பில் 12-மாணவகருங் கல்வி பயில்கின்றார்கள். வருஷமகோற்சவத்தின் முன் சிறுவரும் சிறுமிகளும் பரிசோதிக்கப்பட்டு வெகுமதி செய்யப்படுகிறார்கள். இதில் 8-சிறுமிகள் பரிசோதனையில் தேறினார்கள். சைவசமாஜத்தை நிலைபெறுத்தினவரான ஸ்ரீமத் குருசாமி சர்மா அவர்களது தேக வியோகத்தைப் பற்றியும், இச்சபைக்கு அபிமானியாகிய ஸ்ரீமத் P. சுந்தரம்பிள்ளை எம். ஏ., அவர்களுடைய தேகவியோகத்தைப் பற்றியும் மிக விசனிக்கிறார்கள். சபையாரது அபிவிர்த்தியைக் குறித்து நாம் அவர்கள் நீடூழி வாழ்கவென்று திருவருளைச்சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

Just Published, pages lii, 440, 8vo, cloth
Price Eighteen Shillings.

THE NALADIAR

OR

FOUR HUNDRED QUATRAINS IN TAMIL

WITH

Introduction, Translation and Notes, Critical, Philological and Explanatory

TO WHICH IS ADDED

A CONCORDANCE AND LEXICON

with Authorities from the oldest Tamil writers

BY THE

REV. G. U. POPE, M.A., D.D.,

Sometime Fellow of the Madras University, Member of the Royal Asiatic Society

AND OF

the German Oriental Society.

FIFTY COPIES HAVE BEEN PRINTED ON LARGE PAPER, FOR WHICH EARLY APPLICATION IS NECESSARY. PRICE TWO POUNDS PER COPY.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

FOURTH EDITION, MUCH ENLARGED. IN THREE PARTS. TWELVE SHILLINGS AND SIX PENCE EACH.

A TAMIL HAND-BOOK

OR

Full Introduction to the Common Dialect of that Language.

PART I.

I. Introduction.
  1. History of the Language and Literature.
  2. Orthography, Pronunciation.
II. Grammatical, Lessons, Vocabularies and Exercises.
III. General Index.

PART II.

Appendices—Reading Lessons, Paradigms.
Notes on the Study of the 'Kural'.
Key to the Exercises.

PART III.

Dictionaries—
  I. Tamil-English.
  II. English-Tamil.

Third Edition, Small 4to, price 12 s.

A Text-Book of Indian History

WITH

Geographical Notes, Genealogical Tables, Examination Questions, and Chronological, Biographical, Geographical, and General Indexes, with Sixteen Maps.

Octavo, 12 s.

THE SACRED KURAL OF TIRUVALLUVA-NAYANAR

WITH

Metrical Translation, Notes, Grammar, Lexicon and Concordance.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

Fifth Edition, Crown 8vo, price 7s. 6d.

First Lessons in Tamil

OR

An Introduction to the Common Dialect of that Language,

For the use of Foreigners learning Tamil, and of Tamilians learning English, with an easy Catechism in Tamil of both Colloquial and Classical Dialects. 5th Edition.

Crown 8vo, price 2s. 6d.

LONGMANS' SCHOOL HISTORY OF INDIA.

Crown 8vo, price One Shilling.

LITTLE RAJA'S PRIMER OF INDIAN HISTORY.

☞ Demy 8 vo. 88 pp. Full Cloth, Gilt. Price Rupee 1.

CHANDRAHASA

OR

THE LORD OF THE FAIR FORGER.

A HINDU DRAMA IN ENGLISH

BY

K. KRISHNA RAU, B.A.,

Subordinate Judge, Cocanada.

SECOND EDITION.

For copies apply to—
THE MANAGER,
Codialbail Press,
Mangalore, Madras Presidency.

LIGHT OF GRACE OR THIRUVARUTPAYAN

OF

UMAPATHI SIVA CHARIYA.

TRANSLATED WITH NOTES AND INTRODUCTION

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,

DISTRICT MUNSIFF CHITTOOR,

PRINTED ON BEST PAPER, DEMY OCTOVO SIZE

To be had of the Author, Hindu Office, Mount Road, and the Proprietor, C. N. Press, Black Town, Madras.

பிரகடனபத்திரம்.

	ரூ.	அ.	ப.
புறநானூறு மூலமும் உரையும்	4	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ்	0	6	0
பத்துப்பாட்டு நச்சினார்க்கினியருரை ...	3	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	6	0
சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை ...	6	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	8	0
சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லாருரை, அரும் பதவுரை	5	8	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	7	0
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும் உரையும்	1	8	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	4	0
மதுரைக்காஞ்சி நச்சினார்க்கினியருரை ...	1	0	0
திருப்பெருந்துறைப்புராணம்	1	0	0
இவ்விரண்டிற்கும் தனித்தனி தபாற்கூலி	0	2	0
நெடுநல்வாடை நச்சினார்க்கினியருரை	0	6	0
கச்சி ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது ...	0	2	0
திருமயிலைத் திரிபந்தாதி	0	1	0

நெடுநல்வாடைமுதலியவற்றிற்குத் தனித்தனியே தபாற்கூலி அணா அரை.

இப்புத்தகங்களை அடியிற் சொல்லப்படுபவர்களிடத்தும் என்னிடத்தும் விலைக்குப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீநிவாஸ, வரதாசாரியார்,
புக்ஸெல்லர், திருவல்லிக்கேணி,
சென்னப்பட்டணம்.

முத்திச்சிதம்பரம் பிள்ளை,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
ஸெண்ட்ஜோஸப் காலெஜ்,
திருச்சிராப்பள்ளி.

அ. சிவராமசெட்டியார்,
உபாத்தியாயர்,
சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை,
சிதம்பரம்.

சண்முகம்பிள்ளை,
புஸ்தகக்கடை,
மதுரை.

இராமசந்திரராவு,
புக்ஸெல்லர்,
திருநெல்வேலி.

ஒன்னையக்கவுண்டர்,
புஸ்தக வியாபாரம்,
கோயம்புத்தூர்.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்.

MADRAS:—Printed and Published for the Editor, by P. C. Kalliana Sundara Nadar at the C. N. Press, 4, Guruvappan Street, Black Town.